

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS

FOLYÓIRAT

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

Lidércfény NOVELLAPÁLYÁZAT a 4. oldalon!

XII. évf., 6. szám, 2020. június

water play

Key Frame Practice

mechanic girl

World of Warcraft Fan Art

Nova – Starcraft fanart

Warriors

INFO BOX

WANGJIE LI – SR. CONCEPT ARTIST @WB GAME

Képzőművész, aki szeret a concept artokat és illusztrációkat készíteni. Több mint nyolc éves szakmai tapasztalattal rendelkezik a játék- és filmiparban. Olyan projektekkel dolgozott együtt, mint az Apex Legends, a League of Legends, az Elder Scrolls, stb. Mindemellett oktató is 2010 óta, és sokat segít tanítványainak iskolai portfóliójuk elkészítésében, karrierük építésében, játékok előkészítésében és illusztrációk készítésében, az expresszionizmustól a realiztikus stílusig.

Elérhetőségek, online galériák:

Web: <http://www.wangjeli.com>

Portfólió: <https://www.artstation.com/wangjeli>
<https://wawa3761.deviantart.com/>

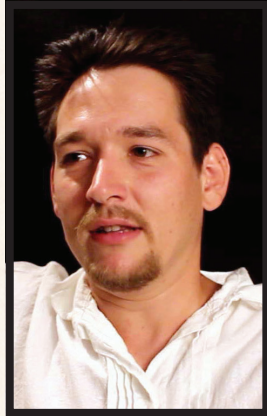
Közösségi média: <https://www.facebook.com/wangjie.li.56>
https://www.instagram.com/wangjie_lin

Szerkesztői köszöntő

Eljött végre a nyár, itt a hőség, lehet menni a strandra pihenni, fürdeni, napozni, zsíros kenyeret, főtt kukoricát, meg gofrit enni. Persze csak módjával, meg százezer faktoros napkrémmel, nehogy bőrrákot kapjon a delikvens, vagy hógutát. Immár mindenki érezheti a saját bőrén a klímaváltozást. Amellett itt persze nem török pálcát, hogy mi ennek az oka. Tulajdonképpen már mindegy is. Ez van.

Meg az van, hogy a Lidércfény fennállása óta harmadik alkalommal kell megemlékezni egy alkotónkról. Facebookon került előlem úgy két hete egy Tomcat videó, melynek nem is a témája, sokkal inkább a leírása fogott meg: „Ajánlom marioatrides aka. Dangbird^SpartaS emlékének”. Innentől kezdve nem is igen tudtam az elhangzottakra figyelni, no meg nem is akartam elhinni, amit olvastam. Rögtön el is kezdtem „nyomozni”, és pár kattintás után bizonyosságot is szereztem. **Tóth Bálint** bizonytalan napon, tragikus hirtelenséggel hunyt el Budapesten; 2020. február 7-én találták rá. Boncolása során belső vérzést állapítottak meg a halál okaként. E-hónapban töltötte be volna a negyvenet. Megdöbbenéssel vegyes szomorúsággal olvastam az itt-ott fellelhető apró információkat.

Fiatalkora ellenére – ha nem is nálunk, a Lidércfényen – számos jelentős írást hagyott maga után. De még inkább egy misztikumtól sem mentes világnézetet, a kritikus gondolkodás fontosságát. 2009 februárjától a 2012 blogon (amely később [A Játék Neve: Föld](#) nevet kapta) közzölt bejegyzéseiben, majd részben a [YouTubra](#) is feltöltött előadásában fogalmazta meg gondolatait. 2012-ben indította útjára az [Irányítók-wiki](#) oldalt, összefoglalva, kereshetővé téve addigi, és későbbi információit. Egy levelezőlistát is indított „Túlélés levlista” címmel, hogy legalább néhányan felkészülhessenek például az olyan eseményekre, amelyek idén be is következtek. A 2012-ben forgatott [Autokrácia](#) című játékfilmjéről még ajánlót is írtam annó a 2013. májusi AKF-be, sőt, a film kapcsán egy interjút is készítettem Bálinttal. Határozott, udvarias, kedves, de szükség esetén szókimondó embernek ismertem meg. Jómagam szinte a kezdetektől követtem a munkásságát, bár az utóbbi években csak ritkán, néhány havonta néztem rá az oldalaira. Nemrég gondoltam is rá, hogy most, ezekben a vészterhes időkben (harmadik világháborús fenyegetettség, természeti katasztrófák, zavargások, migráció, vírusjárványok) vajon mit gondol a világ eseményeiről, de ezt már sosem fogom én sem megtudni.

[Barátai, ismerősei egy emlékdallal adóznak Tóth Bálint munkásságának.](#)

Tartalomjegyzék

Brekking Nyúsz

XI. Lidércfény pályázat 4

Novellák

Mortelhun - **Miért hívtál?** 5

Tad Rayder - **Fény az életben** 6

angyalka146 - **Miért?** 6

kosakati - **35-féle mustár** 8

Carun - **Dupla csavar**
– **A detektív sztori** 9

Carun - **Halálcsillag, avagy az ismerős**
arcok étterme 10

n13 - **Rossz álmom** 11

Jávorszki András - **Nem szól szám** 12

SzaGe - **Gondolatok a tűzről** 14

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Bökös Borbála - **A vízilányok** 15

Versek

jocker - **Állatvilág... 2.** 18

Tordai Gábor - **Égre írt üzenet** 18

Tordai Gábor - **Címtelen** 18

Norton - **Bocsánat** 19

edwardhooper - **Asztronauta** 19

Amnézy - **Írtam volna?** 19

Mortelhun - **Fal/s/firka** 19

Seth - **Fohász** 19

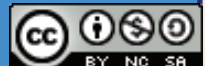
csabi6669 - **A gitár fájdalma** 19

Seth - **Vándor** 19

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

XI. Lidércfény pályázat

„A Halál az űrből érkezik”

A Lidércfény Online kulturális magazin és a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat szerkesztősége novellapályázatot hirdet.

A PÁLYÁZAT TÉMÁJA:

A világ nemrég esett át egy olyan járványon, amelyre az utóbbi száz évben nem nagyon volt példa. Sok ember meghalt a betegség miatt, a túlélők hosszú ideig karanténban voltak, és a gazdaság is súlyos csapásokat szenvedett el.

Képzeld el, hogy a nem túl távoli jövőben egy újabb fertőzéssel kell szembenéznünk. Ez esetben nem egy kínai denevér fertőzi meg az emberiséget, és nem is egy titkos földalatti laboratóriumból szabadul ki a kórokozó, hanem az űrből érkezik a pusztulás magja. Hogyan kerülhet bolygókra egy földönkívüli betegség? Például gonosz szándékú idegenek hintik el ufóikról a földlakók számára ismeretlen baktériumokat. Az is lehet, hogy egy évezredek óta űrben sodródó meteoron érkezik egy sűrűn lakott városba az emberek számára végzetes vírus. Esetleg az is megtörténhet, hogy a Holdon leszálló űrhajósok hoznak vissza magukkal valamilyen fajunkra nézve halálos mikroszkopikus szerkezetet.

Az emberiségre vasököllel sújt le az új járvány, és nekünk ismételtelen harcba kell szállnunk a vésszel, ha nem akarunk végleg eltűnni a sülyesztőben, vagy a borzalmas fertőzés következtében aghalott zombikként mászkálni a végső sötétségbe borult Földön.

A pályázótól olyan novellákat várunk, amelynek szereplői az előzőekben vázolt helyzetbe kerülnek, és megpróbálják túlélni a szörnyű járványt. Az, hogy ez sikerül-e nekik, vagy sem, ez már rajtatok múlik – lehet, hogy a hősök fényes győzelmet aratnak, és világunkra egy szebb jövő vár, de természetesen az is megtörténhet, hogy a végzet erősebbnek bizonyul, és az emberiség csak egy futó emlék marad bolygónk történetében.

PÁLYÁZHATNAK:

Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még sem elektronikusan, sem nyomtatásban meg nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Egy személy több novellával is nevezhet.

Beküldési határidő:

2020. október 31. (szombat), éjfélig.

Nevezési díj nincs, a pályázaton való részvétel ingyenes!

DÍJAZÁS:

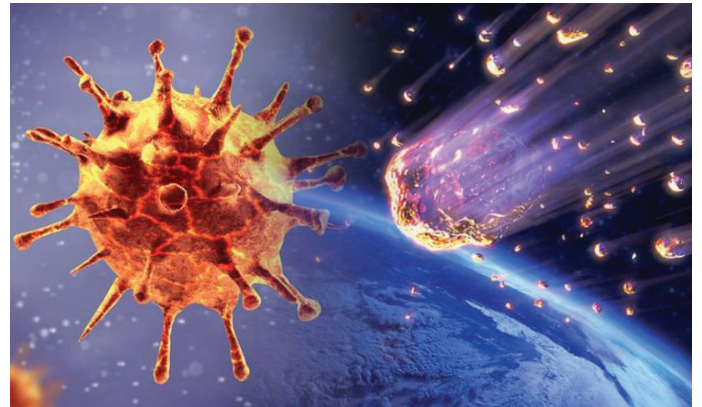
Amennyiben megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezik, azok legjobbjából a Lidércfény szerkesztősége ingyenes elektronikus könyvet (e-bookot) készít.

A PÁLYÁZAT CÉLJA:

A pályázat célja a tehetségkutató és -gondozás, hogy teret adjunk a tehetségnek, feltörekvő, amatőr íróknak.

A BEKÜLDÉS FELTÉTELEI:

- Csak és kizárólag olyan novellákat fogadjunk el, amely a pályázat témájának tökéletesen megfelel.
- Fontos, hogy kerek, önmagukban megálló, lezárt történeteket várunk.
- A pályaműveket csak a www.lidercfeny.hu oldalra feltöltve fogadjuk el, az alábbi feltételek szerint:

- a pályamű címének elején a következő szerepeljen: „XI. LFP. Űrhalál” (teljes formátum: XI.LFP.Űrhalál-Novella címe),
- a pályamű első sorában csak és kizárólag az alábbi szöveg szerepeljen: „Nevezés a XI. Lidércfény pályázatra”,
- egy novella terjedelme maximum 55.000 karakter lehet (szóközökkel), leszámítva a címet és a fent kért első sort.

EGYÉB FONTOS TUDNIVALÓK:

- A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy a fenti feltételeknek nem megfelelő, azoknak eleget nem tevő pályaműveket a pályázattól értesítés nélkül, azonnali hatállyal kizárja.
- A Lidércfény szerkesztősége kijelenti, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú és minőségű novella, akkor a pályázatot nem díjazták.
- Az eredményhirdetés határideje a pályázati anyagok mennyiségétől függ.
- A műveket a Lidércfény szerkesztősége, mint zsűri bírálja el.
- A nyerteseket e-mail címeiken értesítjük, ezért fontos, hogy a regisztráció során, vagy a regisztrációs adatok módosításával, vagy nem publikus e-mail cím esetén a pályázat szövegén belül (vagyis a novella elején, vagy végén), működő, valós e-mail címet adjatok meg.
- A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy az e-bookba bekerült novellákat, az e-book megjelenése után leg hamarabb 1 hónappal térítésmentesen megjelentesse a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), és a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XI. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.
- A pályázatra beküldött, és az e-bookba bekerült novellák a kötet megjelenése után fél évig máshol nem közölhetőek sem elektronikusan, sem nyomtatásban.
- A Lidércfény szerkesztősége a teljes kiírásban olvasható nyilatkozatok alapján fenntartja a jogot a beküldött, de a pályázaton nem díjazott írásként térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), valamint a nem díjazott, de jobban sikerült novellák térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XI. Lidércfény pályázaton vett részt.

Az alkotó a pályázatra küldött novellájával kijelenti, hogy a fenti kiírást teljes egészében elolvasta és megértette, elfogadta, az abban foglaltakkal mindenben egyetért.

Mortelhun

Miért hívtál?

Élesen sípolt a füle, ahogy a Fekete Lyukból kísértelt. Mélyet szippantott a jeges, metsző, decemberi levegőből, és tekintetével az utcákat fürkészte. Egy nyilvános fülkét keresett, miközben lustán turkált a zsebeiben aprópénzt keresve. Pénzt nem, de cigarettát talált. Kihúzott egy szál Szofit, és rágyújtott. Mondjuk, nem volt egyszerű a gyufa lángját életben tartania a fel-feltámadó téli szélben.

Miközben élvezettel szívta mélyre a karcos füstöt, egy félmosollyal a Visszafordulnék című dalt dúdolta a Pál Utcai Fiúktól. Ó, anyám, micsoda koncert volt ez! Felkacagott. Az a pár ember, aki éppen arra járt, furcsálkodva nézte, a hideg téli estében kacagó, magányos, húsz év körüli lányt. Ismét az utcákat kémlelte fülke után kutatva. Bár a koncert fényei megviselték a szemét, mégis hamar észrevett egyet a túloldalon. Elégedetten biccentett, és lassan meg is indult az irányába. Ahogy haladt előre, körülötte egyre több lett az ember, akik a koncert végeztével megindultak hazafelé.

Ráérősen átsétált az úttesten. Általában szabálytartó leány hírében állt, de így forgalom és rendőr híján a tömeggel együtt ő is átsodródott. Amint átért, megállt, és körbenézett. Szívének kedves volt a látvány. A város jégbe volt fagyva, és az égen élesen fénylettek a csillagok. A hőmérséklet bőven nulla fok alatt volt, de ez nem zavarta. Sőt! Szerette a telet, és főleg december havát. Téli lány volt.

A fülkéhez lépett. Tekintete végigfutott az ütött-kopott bodegán. Régi reklámok nyomai, matricák és festett álmok. Nevek: Pisti, Teca, Kiskokó, Evelin. FTC felirat mellette P. Mobil és Hobó plakátok a múltból. Belépett. Odabent cigicsikkek és eldobált zsebkendők. Meg egy tű. Éva fintorgott. Farzsebéből végül elővett egy maréknyi aprót (nem is értette, az előbb miért a zsebeiben kereste, mikor mindig hátul tartja) és a készülékbe dobálta. Lassan, kimérten, semmit el nem sietve. Ahogy behúzta a fülke ajtaját, a leheletével be is párásította az üveget. Mutatóujjával beleírta: STOP. Tétován letörölte, és kibámult az utca fényekre. Megannyi fakó, ám vibráló élet. Mind más és más. Tárcsázott. Kedvtelven nézte az utca lüktetését, míg a kapcsolásra várt. Aztán minden megváltozott. Hirtelen, szinte átmenet nélkül pánikszerrűen visszacsapta a telefonkagylót a helyére. Ajkai remegtek, ő pedig zihált. Tekintete elhomályosodott, és nagyon, de nagyon távolról hallotta csak az érmék csörömpölését, ahogy a telefon visszaadta azokat jogos tulajdonosának.

– Kell ez nekem? – suttogta, majd mélyet szippantott a fülke jeges levegőjéből.

Nagyot szívott a cigarettájának maradékából, és ismét rágyújtott egy szála. Lassan lenyelte a füstöt, ám ettől fullasztó köhögőroham lett úrrá vékony testén. Úgy érezte, a légutjai elzáródnak és homokkal telik meg a tüdeje, miközben az erős izomrándulásoktól a gyomortartalma is elindult felfelé.

Kétségbeesetten kapaszkodott az ütött-kopott telefonkészülékbe, s közben egyszerre küzdött levegőért, és az erősödő hányinger ellen.

Elméje és teste csak lassan nyugodott meg. Lerogyott a hideg betonlapra. Törékeny kezével idegesen morzsolta szét a cigarettát, azzal sem törődve, hogy több helyen megégette vele a kezét. Zokogott. Ha most látta volna valaki, azonnal mentőért kiált.

– Állj fel! – kiáltott egy vékony leányhang a lelke mélyén.

Mély levegőt vett, lassan mozdult.

Feltápáskodott.

Térdei remegtek, ahogy körbenézett, látta-e valaki, mi történt. De ezen a pesti éjszakán senki nem nézett be ebbe a bizonyos telefonfülkébe.

Ismét bedobálta a pénzeket. A központ kapcsolt és a vonal felbúgott. Most nem adta fel. Bár legszívesebben rohant volna.

A kicsengéseket számolta. Egy, kettő, három, négy, öt..., a huszadik környékén úgy gondolta, lerakja a kagylót, ám milyen a sors, abban a pillanatban kattant a vonal, és egy fiatal, tétova férfihang szólt bele a telefonba:

– Igen?

Éva nem szólt. Elnyílt szemmel nézte az összefirkált szürkés készüléket.

– Ki az? – kérdezte a srác.

– Én... – suttogta a lány rekedtesen.

Hosszú hallgatás következett, majd megszólalt a fiú:

– Éva, te vagy az?

– Igen. Én vagyok...

Ismét csend telepedett közéjük. A fiú törte meg.

– Miért hívsz? Azt hittem, ennyi volt. Hogy is mondtad? Egy nyár, egy gitár, egy kortynyi szerelem. Vagy valahogy így búcsúztál azon az estén, amikor otthagytál.

– Koncerten voltam – mondta a lány –, a Pál Utcai Fiúk játszott a Lyukban. És tudod... egy ilyen kazi volt, amit az első randin kaptam tőled. Egyszerűen fel kellett, hogy hívjalak. Meg kell értsd...

– Nem – válaszolt a fiú –, nem kell, hogy megértsen. Olyan fájdalmat okoztál, amit nem érdemeltem. – Hangja remegett az elfojtott indulattól.

Éva maga elé bámult, és igyekezett összeszedni kusza gondolatait. Megköszöri a torkát.

– Zsolti... – kezdte a lány –, emberek vagyunk. Hibáztam. Vagyis nem. Nem hibáztam, akkor és ott az volt az egyedüli helyes döntés.

Csak a csend volt a válasz. Hosszú és nehéz csend.

– Ott vagy? – kérdezte a lány.

– Igen – jött a halk válasz. – De mégis, most miért hívtál? A kazi meg a zenekar miatt? Nem is miattam? Mi ez? Valami szentimentális, öngazoló akció a részedről?

Most Éva hallgatott hosszan. Nem szólt, csak szívta a cigijét, amire ismét rágyújtott, miközben a keze remegett és a szemébe könny szökött.

– Éva?

– Itt vagyok.

– Akkor válaszolj, kérlek! Miért hívtál?

– Zsolti.

– Igen?

– Zsolti, én...

Ám mielőtt lány befejezhette volna a mondatot, az élet, a sors, a Jóisten vagy valamilyen egyéb emberi aggyal felfoghatatlan hatalom úgy döntött, hogy egy IFA L60-as teherautó, abból a bugyikék fajtából éppen ezen az úton haladjon pont a telefonfülke irányába, amikor is a sofőrje, egy bizonyos kétgyermekes apuka, Tóth Károly epilepsziás rohamot kap. A teherautó a jeges úton örülten rohanva, egyre gyorsulva, meteorként csapódott a telefonfülkébe. Mindent letarolt, ami az útjába került, Évát, a fülkét, pár padot és kukát, egy tizenéves csokolózó tinédzserpárt, jelent, jövőt és álmokat, majd egy kirakatot áttörve, végül egy Keravill üzletben állt meg. A sofőr, bár csak könnyebben sérült, pszichésen örökre nyomorék maradt. Mire a mentők kiérkeztek, a súlyos sérültek közül már senkin nem tudtak segíteni.

Másnap az újságok és a tévé többször is foglalkozott a tragikus balesettel, miközben a rádióban külön műsort szenteltek neki.

A télből tavasz lett, a tavaszból pedig nyár, és Zsolt sosem tudta meg, miért is hívta a lány.

Tad Rayder

Fény az életben

Előttem van egy kép. S hogy mi az? Egy gyönyörű nő menyasszonyi ruhában. Na, de kezdjük az elején!

Úgy hozta az élet, hogy pár hónappal ezelőtt a munkahelyemen át kellett mennem egy rövid időre a másik műszakba, mert kevesen voltak. Bevallom, nem nagyon tetszett az ötlet, sőt semennyire sem. De nem tehettem mást, így hát átmentem. S akkor jött a meglepetés egy lány személyében. Már első pillanattól fogva feltűnt számomra és érdekesnek találtam. Elkezdtünk beszélgetni egyre többet, napról napra több időt fordítottunk egymásra saját szabadidőnkéből. S akkor jött az igazi meglepi. Elmondta, hogy közel kerültem hozzá. Őszintén megvallva nagyon jól esett a férfiúi büszkeségemnek és élveztem a helyzetet. Kerestük egymás társaságát, és jól éreztük magunkat együtt. Örültem, ha megnevettem és láthattam azt a gyönyörű mosolyát, mert én is vele örültem ezekben az esetekben. Ő volt Viktória, a mindenki által mosolygós embernek ismert lány, aki képes a puszta mosolyával az embertársait kihozni akár csak egy pillanatra is a rosszkedv sötét árnyékából. Nagyon tetszett ez a tulajdonsága.

Ahogy visszagondolok, az őszintét megvallva megbolondultam volna, hogyha nap, mint nap, ha csak egy kicsit is nem érhettem volna hozzá. Emlékszem, azt nagyon szerette, ha csak úgy spontán megsimogattam a hátát. Pedig az elején nem volt ilyen könnyű, mert nem egyszer, nem kétszer szólt, hogy ne érjek hozzá. Persze ezt tiszteletben tartva betartottam egy rövid ideig, de hosszabb távon nem ment. Egy idő után rádöbentem, és felkeltette az érdeklődésemet, s a döbbenet sodort magával, és a felismerés, hogy ez a lány kell nekem. Volt egy buli, ami után azt mondta, bejön értem és akkor nem kell hazabuszoznom. De ez több volt annál. Közös izgalommal vártuk mindketten azt a péntek estét, és nem csak azért, mert akkor együtt lehetünk, hanem azért, mert ez volt az első hivatalos randink.

angyalka 146

Miért?

Ott állt a vízben és arra gondolt, ennek az egésznek semmi értelme. Szemét behunyta és hagyta, hogy a nyárvégi naplemente lágy, simogató sugarai melegítsék arcát. Jó érzés volt. Finom, kellemes. Próbált a jelenre összpontosítani, de az érzelmek elborították. Szeme megtelt könnyel, de makacsul zárva tartotta szemhéját. Megfordult a fejében az a vad, kósza ötlet, hogyha elég erősen szorítja őket, akkor képes lesz uralkodni az érzései felett és talán nem kap újabb sírógörcsöt. Mélyeket lélegzett, majd számolni kezdett: egy, kettő... Az egynél már remegett az ajka, majd hangtalan sírásba kezdett. Hogy elterelje gondolatait, lenézett a vízre és a globális felmelegedésre gondolt, meg azokra a szkeptikus barmokra, akik bizonygatták, nincs itt semmiféle baj.

– Rohadjatok meg! – gondolta, és a bokájáig érő vizet nézte. – Tíz éve még el is lehetett sülyedni, most meg olyan sekély, hogy

Az este nagyon jól éreztük magunkat egymás társaságában, sokat beszélgettünk még is volt valami, amiért éreztük, hogy ez nem igazán sikerült valami jól. Azután az este után sem hagytuk egymást, és ha lehet azt mondani, utána még többet beszélgettünk. Éreztük, hogy ez valaminek a kezdete. Hisz tartja a mondas, úton lenni, az maga az élet, megérkezni, megállni az maga a halál. S én azt éreztem, és remélem, ezzel nem vagyok egymagam, hogy úton vagyok valami olyan felé, ami az életet jelenti, és ezzel most is így vagyok. Sőt azóta csak erősödött bennem az érzés, hogy szeretném ezt a lányt boldoggá tenni és az álmait megvalósítani.

Addig is nap, mint nap iszunk a szavak tavából, amit egymás felé intézünk, és ez a tó duzzad egyre jobban tengerré és óceánná, amin együtt evezhetünk nem túlélve az életet, hanem megélve. Amikor meglátom, felbecsülhetetlen érték az számomra, mert ő tudom, hogy lát engem, és nem csak néz azokkal a gyönyörű szemeivel, amikkel már az elején elvarázsolt. Hiszek abban, hogy bármekkora hegy van előttünk, együtt kapaszkodunk fel, és egymás kezét fogva élvezhetjük a hegy és a magaslati levegő adta élményeket egy gyermek arcán át. Színesebb lett számomra a világ, amióta ő kopogtatott az életem ajtaján. Azóta tudom, mi az, hogy őszintén szívből mosolyogni, bár bevallom, még sokat kell gyakorolnom. Ő szebbé tette mindazt, amiről eddig álmodtam, és volt idő, hogy azt hittem, az enyém. De a múltban csak elhitették velem egy boldog látszatvilág erős falait, hogy igen, részese vagyok, de ő megmutatta, mi a boldogság. Ezért csak köszönettel tartozom az életnek, amiért őt az utamba sodorta és megadta a lehetőséget a boldogságra.

Ez volt a mi kis történetünk, és hiszek benne, ez a történet nagyon hosszú lesz, és együtt írhatjuk tovább az élet nagykönyvében az előttünk álló üres lapokat. Mert hisz minden év, ami az életünket összefoglalja, egy háromszáz hatvanöt oldalas könyv, aminek te írod a tartalmát.

tisztességesen öngyilkos sem lehet az ember! – Mindezt hangosan ki is mondta, mivel senki sem volt a közelében. De ha lett volna, az sem érdekl.

Most már mérges volt, ez azt jelentette, kimozdult a holtpontról. Mély sóhaj tört fel belőle, majd visszafordult a part felé. Azonnal becsukta szemét és visszatért az öngyilkosság kérdéséhez.

– Talán ebben a sekély vízben is sikerülhet – biztatta magát, majd lemondóan felnézett. A nő magányosan, elveszetten állt a parton. Rongyos ruhája és riadt szeme egyből ellágyította. Észrevette, hogy nézik és az öröm, ami átsuhant az arcán, melyet az a tény okozott, hogy észrevették, leírhatatlan volt. Elindult felé.

Vannak azok a szerencsés emberek, akik kora gyermekkoruktól kezdve látják a halottakat. Ez azért jó, mert könnyen hozzá

tudnak szokni a jelenlétükhöz. És vannak a kevésbé szerencsések – ilyen volt ő is –, akik felnőttként kapják meg ezt a csodálatos adományt, és ha nem örülnek bele, vagy halnak szörnyet félelmükben, akkor meg kell tanulniuk együtt élni vele. Kesernyés mosoly fut át az arcán és eszébe jut a nap, amikor a legjobb barátját be akarta avatni a titkába. Végül nem tette. Sokan azt hiszik, ez valami áldás. Különleges az, aki lát. Irigykedve és vágyakozva nézik a filmeket, melyekben a hősnek valamilyen átlagtól eltérő képessége van. A valóság ennél szörnyűbb. És magányosabb. A fényt mindig követi az árnyék, de erről elfelejtkeznek.

Nem érzi magát kinttettett helyzetben lévőnek, sem különbnak. Egyedül van, mert senki sem érti meg. Senkinek sem tud beszélni a benne lévő félelmekről, melyet ennek a világnak a látása okoz. A halottak hagyján, hozzájuk hozzászokott. De a démonok! Tőlük retteg. És senki sem védi meg. A fénylények eltűntek. Ha léteznek is, ő még sosem látott egyet sem.

Lassan kiér a nőhöz és belekezd a szokásos megnyugtató ceremóniába. Ez a legfontosabb. Sok ember nehezen fogadja el a halált vagy retteg, ezért vannak ők, akik segítenek nekik átlépni a fénybe. Mindent beborít a lány, fehér színű ragyogás. Valójában az árnyakat is körbeveszi, de átszöni nem tudja őket. Olyan, mintha a sötét masszív, erős falként útját állná. Néha látja, ahogyan egy-egy fénycsóva eltűnik bennük, ilyenkor a fekete-lyuk analógiájára tud gondolni. Lehet, hogy ez a létezés? A sötétség kiobbantja magából a fényt, hogy aztán az visszatérjen hozzá és újra bezárja?

Magányosnak érzi magát. Az, hogy nem tud beszélni arról a világról, mely számára ugyanolyan valóságos, látható, hallható, érzékelhető és tapintható, mint a valódi, nehéz, de elfogadható. Az, hogy az emberek nem értik meg, kerülnek vagy bántják, feldolgozhatatlan. Túlságosan érzékeny.

A nő belép a fénybe, ő pedig hazaindul.

– Legalább nekik keltek – mondja ki hangosan, megerősítve az egyetlen dolgot, mely életben tartja.

Otthon a gyerek lelkesen fogadja, átöleli és már csacsog is a saját kis nyelvén. Férje közönyösen veszi tudomásul megérkezését. Fél pillanatra felnéz a fotelból, majd folytatja telefonja nyomogatását. A technika megöli az emberi kapcsolatokat – gondolja már sokadjára és szívét újra bánat emészti, amint arra gondol, hogy az ő csodás, boldog szerelmük hogyan vált egy rémálommá mindkettőjük számára.

Mivel a gyerek kint szeretne játszani az udvaron, kimegy vele. Leül a diófa alatti padra, onnan szemléli a boldog hintázást. Lilith jelenik meg előtte. Egy pillanatra előnti a félelem, de ahogy jön az érzés, úgy távozik is. Gyorsan megnyugszik. Tudja, nem fogja bántani, ahogy azt is, nem tud hozzáérni. Az angyalpecsét védi.

– Nem értelek – szólal meg lassan a démon –, miért nem használod a szárnyaid?

– Nincsenek szárnyaim – feleli olyan hangnemben, mely arra figyelmeztet, hogy a témát nem akarja folytatni. Az a baj a démonokkal, hogy imádnak kínozni és leszarják, mit akarsz.

– Már hogya lenne! De a legtöbbször behúzza tartod őket. Pedig szépek.

– Nem vagyok angyal.

Lilith szkeptikusan néz rá és a fejét rázza.

– Ha egy angyal úgy dönt, hogy ember lesz, annak súlyos okai vannak. Hogy te miért lettél az, csak találgatni tudjuk. Ettől függetlenül a szárnyaid megvannak. Amit egyszer megszereztél, azt senki nem veheti el tőled. Ez szabály.

– Mit akarsz? – néz rá dühösen.

Lilith figyelmesen szemléli. Ahogy idősödik, angyali vonásai egyre inkább kezdenek kirajzolódni és a szárnyai is lassan láthatóak lesznek. A fény, amely körülveszi, annyira lágy és puha, mint egy selymes takaró. Az ember nem akar mást, csak belebújni és hagyni, hogy a meleg átölelje. Fel nem tudja fogni, az emberek ezt miért nem veszik észre? Ahogy azt sem érti, hogy az egyik leghatalmasabb arkangyal miért választotta az ember létet? Isten kérte meg rá? Vagy saját elhatározása volt?

– A mágia lassan felemeszt. Nem teszel jót magaddal, ha továbbra is elfojtod. Engedd szabadjára! Nyomorúságos életed egyből eltűnne. Képes vagy uralni az elemeket, utazni az időben, csak csettentened kellene, és akkor ez – megvetően a férje felé néz – atomjaira hullana szét.

– Évszázadok óta nem használom a mágiám és ezen ebben az inkarnációban sem fogok változtatni. Bántani meg senkit sem fogok. Sosem tettem.

Lilith szkeptikusan néz rá.

– Biztos vagy ebben?

Elszégyleti magát. Igaza van. Furcsa módon, angyali léte és néhány korábbi életére emlékszik, így tudja, amikor legelőször szabadjára engedte a benne lakozó sötétséget, akkor a rá bízott asztráلكardot védte, és a démonok, illetve saját maga ellen fordította a pusztító erőt. Amikor utoljára használta, akkor tabut szegett. Addigra annyira belesüllyedt az emberi létbe és saját önsajnálataiba, hogy magához kötötte azt a lelket. Gyűlölettől és haragtól vezérelve, a legsötétebb mágiát használva magához láncolt egy lelket, arra kényszerítve, hogy mindig vágyakozzon utána, de szenvedélye ne teljesedjen be, hanem pusztítsa el. Már régen megbánta. A varázslattal nem csak őt, magát is megsebezte. Tudta jól, két módja van a feloldásnak: vagy mágiával megsemmisíti, vagy az igaz szerelem magától megszünteti. Ez utóbira nincs remény. Annyiszor bántották már meg egymást, hogy csoda lenne, ha szerelem szövődne közöttük.

– Miért? – néz rá Lilith és rádöbben, annyira elmerült a gondolataiban, hogy a démon el is felejtette.

– Mit miért? – kérdez vissza beletörődően.

– Miért nem használod az erődöt?

– Mert képtelen vagyok uralni.

– Lucifer megtanít rá.

– Nem.

– Legalább próbáld meg!

– Lilith: nem! Add át legmélyebb tisztelem és üdvözetem Lucifernek és mondd meg neki, hogy én, Ariel arkangyal, továbbra is emberi testben és emberi sorsban kívánok élni, nyomorogni és ha úgy döntök, hogy újra felemelkedek, akkor Isten segítségét fogom kérni.

Lilith közbe akar szólni, de felemeli jobb mutatóujját és a démon elhallgat.

– Fényből születtem, a Fénybe megyek vissza.

– Végül minden a sötétség lesz!

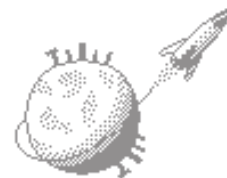
– Lehet, de arról is én döntök.

Lilith érezte, hogy most sem sikerült megnyernie, ezért elmegy. Arielt a gyereksírás hangja repítette vissza a jelenbe. Kislánya elesett, ő pedig rohant megvigasztalni. Pár perc múlva a kicsi már boldogan szalad csúszdázni, ő pedig azon kapja magát, egyre csak Lilith szavain töpreng. Igaza van, egykor angyal volt, most pedig ember.

Miért?

kosakati

35-féle mustár

Robert kicsit fáradtan, de a jól végzett munka örömeivel tartott hazafelé. Ma különösen jó napja volt; sikerült lejárnia az egész listát. Nem húzódott át semmi a következő munkanapra, minden és mindenki a helyén volt, ott és akkor, ahol és amikor lennie kellett. Utálta, ha valaki váratlanul szabadságra ment, megbetegedett, baleset érte, vagy az utolsó pillanatban valahogy elmozdult. Ilyenkor még egy töltelet fel kellett használnia, ez bosszantotta, mert nem szerette a pazarlást. Precíz és pontos volt, olyan, amilyennek az ő munkakörében lennie kellett. Másoktól is elvárta, hogy pontosak legyenek, és ne hátráltassák őt a munkájában.

Robert átlagos volt. Ez alapvető követelmény volt a munkájához. Egy átlagos kertváros átlagos házában élt, átlagosan csinos feleségével és két gyermekével, az egyik fiú, a másik lány. A kocsija sem volt feltűnő, a ruhája sem, az arca sem. Igazi átlagpolgár volt, aki soha sehol senkinek sem tűnik fel, akire nem emlékeznek, akitől nem félnek. Nem félnek, miért is félnének, hiszen olyan, mint akárki más.

Pedig Robertnek eléggé félelmetes foglalkozása volt: „áthelyező-biztos”.

Ha tudták volna a szomszédai, pánikszerűen költöztek volna el a környékről, persze teljesen feleslegesen, hiszen az áthelyező-biztosok mindig mindenkit megtaláltak előbb-utóbb. Legfeljebb néhány órával tértek el a napi listájuktól, hiszen minden polgárnak volt beültetett helyzetjelző chipje.

Robert hazaért. Beállt a garázsba, felment a nappaliba.

– Hello, drágám! – nézett fel terítés közben a felesége.

– Hello, apu! – szaladtak be a gyerekek a kertből.

A vacsora kellemesen telt el. Az étel ízletes volt és bőséges, mint mindig... kivéve a mustárt.

Robertnek nem jutott mustár.

– Hozzatok már be a konyhából egy másik tubust! – mondta Robert.

A gyerekek hirtelen abbahagyták a fecsegést, Nancy, a felesége pedig csak a tányérját bámulta, nem nézett fel.

– Na, mi lesz? – türelmetlenkedett Robert.

– Nincs itthon mustár – nyögte ki végre Nancy.

– Elfelejtettél venni?

– Igen... Nem – hebegett Nancy.

– Most igen, vagy nem?

– A boltos...

– Mi van a boltossal?

– A sarki, kis üzletben a boltos...

– Mi van vele?

– Áthelyezték!

– És? Becsukott a bolt?

– Nem.

– Nem hoztak helyette másik boltost?

– Hoztak... De valahogy elfelejtettem, hogy mit is akartam venni, meg még azt is, hogy vásárolni akartam.

– Nem értelek. Hiszen annyi áthelyezést láthattál már. Minden nap megesik. Miért zavart ez így meg?

– Mr. Nicholst nagyon kedveltem... Olyan kedves kis öregember volt, sokat beszélgettünk az időjárásról, a gyerekekről, a boltjában levő árukról... Képzeld, harmincötféle mustárt ismert. Minden ételhez a hozzáillőt ajánlotta. Olyan rossz volt nézni, ahogy összerogy, ahogy elviszik...

– Értem.

– Mit vétett? Kinek volt útban? Ki nem volt vele megelégedve? Miért kellett áthelyezni? – tört ki Nancy.

– Tudod jól, hogy nem szabad ennyire kötődni egy boltoshoz, hiszen bármikor áthelyezhetik.

– De miért pont őt? Mi lesz vele?

– Biztosan valami jó helyre került. Ha olyan jó boltos, ha annyira ismeri a mustárokat, meg a többi árukat, akkor talán egy másik üzletbe helyezte a központ. Talán egy nagyobb, jobb üzletbe... De elég öreg volt már, lehet, hogy az idősek lakóparkjába vitték.

– Idősek lakóparkjai! Hol vannak azok a parkok? Miért nem láttam még egyet sem? Miért mindig csak hallok róluk? Vannak egyáltalán? Az anyám is amióta odaköltözött...

– Tudod jól, hogy milyen fontos dolog az áthelyezés...

– Persze, tudom, mindenkit a megfelelő helyre...

– Ne gúnyolódj! Mi lenne, ha mindenki ott maradhatna, ahol éppen tetszik neki? Hogy működne a rendszer, ha valaki ott maradhatna, ahol már nem tudja ellátni a feladatát? Még ma is vannak, akik nem látják be, hogy csak addig maradhatnak valahol, ameddig megfelelően el tudják látni a feladatukat. Ezért van az áthelyezés. Ezért vannak az áthelyező-biztosok, a kábító-lövedékek, a szállítószemélyzet, a tárlóotthonok, ahonnan az áthelyezetteket azonnal pótolni lehet.

– És azzal mi lesz, akit sehová sem visznek ki pótlásként? Mi lesz azokkal, akik nem kellenek sehová?

– Idősek lakóparkja... – kezdte Robert a hivatalos szöveget.

– Ugyan! – csattant fel Nancy. – És akit fiatalon visznek el?

Nancy sírva szaladt ki a konyhába. A gyerekek már rég kiosontak a kertbe.

Robert bosszúsan baktatott fel a lépcsőn, dolgozószobájába felé. Bosszantotta, hogy egyébként sikeres napját így elrontotta a mustár, a boltos, a felesége... Arra gondolt, hogy áttanulmányozza a holnapi listát, elkészíti a másnapi munkatervét... ez majd visszazökkenti a szokásos kerékvágásba. Leült a számítógép elé, beütötte a megfelelő kódokat, hátradólt a székben, és várta, hogy a képernyőn megjelenjen a lista.

A gép a „A rendszer jó,

A rendszer működik,

A rendszer jó,

A rendszer gondoskodik...” szövegű óvodás dalocska dallamát játszotta, jelezvén, hogy elfogadta a kódot.

Robert megnyitotta a holnapi dátummal ellátott „borítékot”, de nem talált benne semmit.

A boríték üres volt.

Nem volt lista.

Robert nem értette.

Lezárta a borítékot, kilépett. Újra kezdte az egészet.

Belépés... kód... „a rendszer jó” dallama... borítékmegnyitás... aztán megint semmi...

Semmi!

Robert még sokáig próbálgatta a borítékot, de az csak üres volt.

Hajnalba még mindig a gép mellett ült, amikor kopogtat...

Carun

Dupla csavar

– A detektív sztori

– Szóval ide rejtetted a testet.
Bobby Johnson riadtan fordult az öblös férfihang irányába: a raktárpület sötétjében zseblámpa fénye és egy revolver csöve meredt rá.

– Tony Fox. Gondolhattam volna. Az egész csak csapda volt, nem igaz?

– Eltaláltad. Most pedig tedd le a feszítővasat és lépj el a ládától!

– Mekkora hülye voltam, mikor bevettem, hogy délelőtt láttad Michellt az ékszerüzletben.

Bobby a pajszer egy másik tárolóra helyezte – saját zseblámpája mellé –, majd tett egy lépést oldalirányba.

– Tudok a csempészdolgaidról is, de bizonyíték híján meg kellett tudnom, hogy merre rejtegeted a nőt. Így most már gyilkosságért villamosszéket kapsz.

Bobby savanyúan elmosolyodott.

– Úgy látszik, mindenre sikerült rájössz.

– Majdnem. – Fox közelebb lépett. – Az egyetlen dolog, amit nem értek, hogy miért? Mi vitt rá arra, hogy megöld Michellt? Rájött valamire és megzsarolt? Benne volt a buliban, de valamit elcsesztet? Mondd meg, Bobby, miért kellett a nőnek meghalnia!

– Azt nem olyan könnyű elmagyarázni. Talán egyszerűbb, ha megmutatom. – Tett még egy lépést oldalra és a Michell nyughelyéül szolgáló ládára mutatott.

Fox gyanakvóan méregette a csempészt, majd egy vállrándítással odavilágított. A szeme elé táruló látvány lesokkolta. Az a négy durva falap közé zárt valami – bár emberi formája volt –, túllépett az ismert anatómián. A lila csápok és az arcon helyet kapó nyolc, élettelen szem biztosan nem tartozhatott földi lényhez.

– Mi a... mi a franc ez?

Bobby halkan kuncogott.

– Tony Fox, a híres magádetektív nem találja a szavakat? Hadd világosítsalak fel, te minden lében kanál! Az a „franc” a ládában egy Kaet’ai kém, akit azért küldtek ide, hogy beleköpjön a levezembe.

– Mégis hogy...?

– Egyszerű. Valami szerencsétlen bőrét viselte egész idő alatt.

– Ez egy... egy... földönkívüli?

– Nem csak ő.

Tony Fox életének legrémesebb pillanata volt, amikor az általa ismert Bobby Johnson a szeme láttára megsemmisült. A fickó egy határozott mozdulattal tépte le magáról a bőrt és a húst. A véres masszában egy zöld, féregszerű teremtmény vonaglott; fonálszerű csápjai örült táncot jártak gyűrűs teste körül. Rémes lárva-arcán gúnyos vigyor feszült, ahogy nyolc fekete szemével a detektívet vizslatta.

– VREX VAGYOK, A PUSZTÍTÓ!!! MUHAHAHA!!! MIT MONDASZ MOST, KISEMBER?!?!

Fox arcán a falféher sokkot felváltotta a vérvörös düh. Egyetlen egyszerű kérdés hagyta el a száját:

– Mi a jó bűdös francot csinálsz?!

– AZÉRT VAGYOK ITT, HOGY SZEMÉTLERAKÓNAK HASZNÁLJAM EZT A PLA...

– Nem te!

– NEM? – Vrex bizonytalanul ingadozott jobbra-balra. Biztos volt benne, hogy a detektív agyát kiégették a látottak és megbolondult.

– Te! Hé, író! Mégis mi a jó bűdös francot csinálsz?!

Kínos csend.

– Ne merészelj ignorálni! Válaszokat akarok!

„Várjunk csak... Te hozzám beszélsz?”

– Pontosan! – Fox bólintott és a győzelme teljes tudatában feszítő Vrexre mutatott. – Mi a fene ez itt?

„Vrex, a Pusztító. Egy intergalaktikus faj tagja, aki azért jött a Földre, hogy...”

– Nem ez érdekel! Azt akarom tudni, mit csinál itt?! Ez egy detektív sztori, nem holmi Galaxis Útikalauz Stopposoknak. Persze, nem a legjobb, de eddig legalább következetes volt. Hogy jön ide egy úrlény a nagy bűdös semmiből?

– IDIÓTA KISEMBER!!! VREX ONNAN JÖN, AHONNAN CSAK AKAR!!!

– Pofa be, Vrex! Magyarázatot követelek!

„Hát... Úgy gondoltam, érdekes csavar lenne.”

– Érdekes csavar? Ez a fickó? Most komolyan?

„Figyelj, végülis nem láttad előre.”

– Az igaz, de attól, hogy érdekes, még nem lesz belőle jó csavar. Ennyi erővel változtass át mindenkit beszélő villanyoszlop-pá. Azt sem látnám előre. Az egész egy hülyeség!

„Túlreagálsz. Nem olyan rossz ez így.”

– Tényleg? – Fox bosszúsán ráncolta szemöldökét. – Mutass egyetlen nyomot, amiből következtetnem kellett volna erre a... eh... csavarra!

„Nos, amikor átkutattad Bobby szobáját, az intergalaktikus mobilja a csillárról lógott.”

– És? A négy éves unokahúgomnak csillagos tapétája van, mégsem gondolom, hogy örült asztronautaként fog feltűnni a hetedik fejezetben.

– CSAK ÚGY MEGJEGYZEM, HOGY EGY KIS PLANÉTÁRÓL SZÁRMAZOK, AMI KÖRÜL HÁROM HOLD...

– Vrex, nem veszed észre, hogy ez senkit nem érdekel?

„Oké, igazad van. Mit akarsz, mit csináljak most? Ami megtörtént, az megtörtént.”

– Nem az én problémám! Javítsd ki!

– NEKEM AZ A VÉLEMÉNYEM, HOGY EZ EGY NAGYON KIRÁLY CSAVAR VOLT!

„Pofa be! Na jó, mit szólnál ehhez: Vrex nem egy földönkívüli, hanem egy démonherceg. Esetleg szellem, vagy valami mitológiai lény. A történet első harmadában úgyis volt az a fura kultusz, Csápos Csávók, vagy minek hívták magukat.”

– DÉMONHERCEG!!! HÚÚÚ!!! BIZTOS JÓL ÁLLNA NEKEM AZ A SZEREP!!!

– Hmm. Jobban hangzik, de nem is tudom... Eddig nem volt semmi misztikus a történetben. Félek, sokaknak nem jönne át a dolog.

„Erős drogok? Hallucináció?”

– Mégis mit csinál egy tisztító csempész az erős drogokkal?

„Csempészi őket?”

Fox elgondolkodva vakargatta borostás állát.
 – Hmm. Ez az egész Vrex-szál átgondolatlanak tűnik. Nonszensz. Félek, ezt még hallucinációval meg mindenféle vajakolással sem lehet rendbe hozni. Ez az alak kész vicc.
 – HÉ!!! EZ FÁJT!!!
 „Rendben. Elég volt! Már pontosan tudom, hogy mit csináljak.”
 – Miért van rossz érzésem ezzel kap...

* * *

Carun

Halálcsillag, avagy az ismerős arcok étterme

– Köszönöm, Obi-Wan! Te voltál az utolsó reményem!
 Inkább az egyetlen – gondolta a főszakács, miközben a kötényével bajlódott. Pipa volt, de nagyon. Ebben a hónapban már háromszor hívták be a szabadnapján.
 – Leia! Mondd meg a férjednek, hogy ez volt az utolsó dobása! A kurva életbe is, hiszen ő a helyettesem, sokkal többet várok tőle!
 – Dehát beteg! Erről igazán nem tehet.
 – Ugyan már! Han Solo és a betegségei! Teljesen biztos vagyok benne, hogy már megint a haverjaival ivott egész este; most meg olyan másnapos, hogy mozdulni alig bír.
 – Mert te aztán jobban tudod! – Leia haragosan toppantott egyet.
 – Elég csak ránézni Chewie-ra – az épp egy előtéttel bajlódó wookie felé intett. – Han legjobb cimborája. Ezek még szarni is együtt járnak. Hé, te szőröcsomó!
 – GRHAAWL?
 – Csak nem buli volt az este?
 A wookie két szőrös tenyerét még szőrösebb fejére helyezte. Mélyen ülő fekete szemében egy másnapos ember szenvedése tükröződött.
 – Nem megmondtam?
 – Ostoba wookie! – Leia szeme villámokat szórt Chewie felé, aki ségnyében beletemetkezett egy caesar saláta elkészítésébe.

* * *

– Te meg ki a rosseb vagy?
 A körülbelül ötvenkilónyi, pucolatlan krumpli mellett ásitózó fiatalember ijedten ugrott egyet.
 – Ööö... Üdv, Luke vagyok!
 – Mit keresel a konyhámban?
 – Én vagyok az új szakács.
 – Tényleg? Mégis ki a faszom alkalmazott?
 – Az apám, a tulajdonos.
 – Nem is tudtam, hogy Vadernek fia is van.
 – Jaja, Leiával ikrek vagyunk.
 – Aztán mégis, hogy gondoltad ezt a szakácskodást? Bejössz ide, tátod a szádat vagy tizenkét órát, aztán munka után bedobsz egy-két sört a srácokkal?
 – Egész jó tervnek tűnik.

Fox lassan kinyitotta a szemét. Felült a kanapén és körbenézett: a saját lakásában volt. A tévében a bemondó a következő hadarta:
 – Ne felejtsek el megnézni Vrex, a Galaktikus Puszító következő adását a jövő héten is!
 Fox nagyot sóhajtva töltött magának egy whiskyt. Az italt addig bámulta, míg a jégkockák teljesen el nem olvadtak, aztán megszólalt:
 – Tudod, ez azért elég olcsó csavar volt.

Obi-Wan sose-kedves arca ekkor még jobban elborult. Egy pillanatra lelkét hatalmába kerítette a sötétség.
 – Na, ide figyelj, te kis pöcs! Amíg ebben a konyhában dolgozol, addig azt teszed, amit én mondok! Megértetted?!
 – I-igen, uram!
 – Most pedig megpucolod és hasábra vágod az összes kurva krumplit, amit itt látsz, közben segítesz Yodának, a mosogatónak! Ott egy kés, remélem, tudod használni! Aztán le ne vágd a kezed!
 – R-rendben, megpróbálom.
 A mosogatógép mellett álló apró, zöld lény barátságosan tekintett a fiúra.
 – Tedd, vagy ne tedd, de ne próbáld! – mondta, és egy zsírtól mocskos tányért helyezett a gépbe.

* * *

– Elnézést, főszakács úr!
 Obi-Wan véryomása minden egyes alkalommal az egekbe szökött, amint meghallotta C-3PO, a főpincér hangját. Ki nem állhatta ezt az aranyszínű, tudálékos barmot.
 – Mit akarsz?!
 – A tizenkettes asztaltól jövök. A vendég hajszálat talált a paradicsomlevesben.
 – Hát aztán? Lehet, hogy az övé.
 – Azt kétkem, ugyanis a tizenkettes asztalnál a nagytiszteletű Jabba ül.
 Obi-Wan jól ismerte a huttot: ételkritikus volt és már kétszer írt rosszat a Halálcsillagról.
 – A rohadt életbe – morogta. – Mondd meg neki, hogy igazán sajnáljuk! Küldök majd valami extrát a főtéttel. Remélem, ez majd elveszi a kedvét a dagadéknak egy újabb rossz kritikától.
 – R2D2 már intézkedett. Levetített neki egy bocsánatkérő kis-filmet és felajánlott ötven százalék kedvezményt.
 – Remek. Nos, mit állsz még itt?
 – A mélyen tisztelt vendég szeretne egy új levest; lehetőleg haj nélkül.
 – Hallottad, Chewie?! És a rohadt életbe, hányszor mondtam, hogy vedd fel azt a kurva védőruhát, vagy borotválkozz meg!
 – GRHAWWL!
 – Leszarom, hogy hülyén néznél ki! Konyhában vagy, nem divatbemutaton!

* * *

Obi-Wan a munkájánál csak egy valamit gyűlölt jobban: Vadert, az étterem tulajdonosát. Ezt a fekete öltönyben parádézó, erősen asztmás majmot semmi más nem érdekelt, csak a profit.

– Köszönöm, hogy mind eljöttetek a megbeszélésre! Fontos bejelentésem van!

- El tudom képzelni – morogta Obi-Wan.
- Nem vagyok kíváncsi a megjegyzéseidre, Kenobi!
- Ó, fogadd bocsánatkérésemet, Nagyúr!

A gúnynev hallatán Chewie halkán felkuncogott, Vader pedig olyan hangot hallatott, mint egy elromlott Rakéta porszívó; nagyot szippantott az inhalátorból.

– A Halálcsillagot átveszi a Birodalom étteremlánc. – A teremben halk zúgolódás támadt. – Nyugalom-nyugalom! Természetesen én leszek az üzletvezető, ti pedig továbbra is alkalmazásban maradtok.

– A büdös francokat! – Obi-Wan dühösen az asztalra csapott. – Nem adom a nevem és a jó hírem a Birodalom fagyasztott ételeihez!

– Semmi gond, Kenobi, rád úgyszincs szükségünk. Az új főszakács a fiam lesz: Luke.

- De... de... apa, én még főzni sem tudok.
- Ugyan már, a mikró te is tudod használni.
- De... de... én nem akarok főszakács lenni!
- Azt teszed, amit mondok!
- Nem! Soha többé!
- Luke! Én vagyok az apád!

– Hagyjad békén! – Leia a testvére mellé lépett és védelmezően átkarolta. – Elég volt ebből! Lelépünk innen, és ha én megyek, Han is jön!

- GRHAAWL!
- Igen, Chewie, te is jössz!
- Nem szeretnék akadékoskodni – emelte magasba aranszín karját C-3PO –, de egy áramköröm sem kíván a Birodalomnak dolgozni. Úgy hallottam, a felső vezetés agyatlan droidoknak nézi az alkalmazottait.
- BEEP-BEEP – helyeselte R2D2.
- Olyan zavart érzek az Erőben, mint a borralaló heti szétosztásánál – suttogta Yoda.

Vader sápadt arca ökölbe szorult; szemei villámokat szórtak. – Mi ez itt? Lázadás? Rendben van... Mindannyian ki vagytok rúgva! Aztán pár hét múlva nekem ne gyertek könyörögni állásért; a Birodalomnak nincs szüksége lázadókra! Tűnjetek a szemem elől!

* * *

Nem sokkal azután, hogy a Birodalom átvette a Halálcsillag irányítását, a vendégsereg messzire elkerülte a helyet. Egyedül Jabba, a kritikus járt be napi szinten, aki odáig volt a fagyasztott áruért.

Vadert megtették üzletvezetőnek, akinek az életét pokollá tette a fölé helyezett területi manager; ő csak úgy csúfolta: az Uralkodó.

A Halálcsillag volt személyzete, a lázadók, megnyitották saját éttermüket, az Ezeréves Sóllyom néven.

n13

Rossz álmom

Verejtékben úszva ébredek, a csendben szívem hangosan ver. Borzasztó álomom volt, alig térek magamhoz, a valóság nehezen áll helyre körülöttem. Nehezen múlik az érzés, nagyon megviselt. Azt álmodtam, hogy egy hosszú folyosón állok, ahonnan mindkét irányban szobák nyílnak, több száz szoba, mind tökéletesen egyforma bezárt ajtókkal. Találomra benyitok az egyikbe, és ott vár rám a halál, sötétköpenyes alak koponyafejjel, aki még utoljára elenged, de megígéri, hogyha újra benyitok hozzá, akkor megöl. Próbálok elkerülni, de megmagyarázhatatlan kényszer hajt, hogy újra benyissak egy másik ajtón, és döbbenet, ott szintén a halál mosolyog foghíjas szájával... Iszonyú álmom, el sem mondható borzalom... Szétnézek a szobában, minden a helyén, az óra az asztalon fél három után pár percet mutat. A haldoklók általában ilyenkor szoktak eltávozni ebből a világból, a szervezet energiaminimumon van, könnyű meghalni.

Minden rendben, minden a legnagyobb rendben! – nyugtatom magam. A szoba ismerős körvonalai derengenek a félhomályban. Valami mégse stimmel. Mi az? Megvan! Erika, a

feleségem nincs mellettem, a takarója még meleg. Hova tűnt? Lemehetett vajon a konyhába, vagy a toalettbe?

– Era, szívem, lent vagy? Hahó!

Nem jön válasz.

Kigabalyodok a takaróból, lábam a hideg kőpadlóhoz ér, vakon tapogatózom a papucsom után.

A hálószobánk fent van az emeleten. Kicsit várok, hallgatózok, majd elindulok lefelé – a félhomályban lépteim alatt nyikorog a falépcső. Hirtelen női sikoly hasít az éjszaka csendjébe.

– Erika!

Hanyatthomlok szaladok lefelé, a papucs miatt a lépcső alján megbotlok, bumm, arccal előre lezúgok. Nehezen feltápászkodok, majd vakon tapogatózva, keresni kezdem a villanykapcsolót. Megvan. Sárgás fény önti el a konyhát, hunyorgok. Azaz egy kis baj van, mert ez nem a konyha. Földbe gyökerezik a lábam: újra a hosszú folyosón állok, ahol mindkét oldalon egyforma bezárt ajtók sorakoznak, talán több száz. Érzem, hogy újra elkezdek izzadni. Tudom, hogy innen jött a sikoltás, és meg kell keresnem Erikát...

Jávorszki András

Nem szól szám

T. azon a reggelen is fél hatkor ébredt, amikor összefutott azzal a furcsa szerzettel. Szerda volt, és őt várta a munka, de ráért volna felkelni egy órával később is. Az idő előtti ébresztő oka nem volt más, mint hogy a szomszéd lakásban megint akkora zajjal indult meg a készülődés, mintha egy teljes katonai század tartana kora reggeli hadgyakorlatot.

T. morogva húzta a fejére a paplant, miközben a legtávolabbi felmenőig bezárólag megemlékezett a szomszédjáról. Aztán megpróbált visszaaludni, mindhiába. Pedig a feje zúgott, és a torka száraz volt, mintha homokot nyelt volna; minden jel arra utalt, hogy ráférne még némi pihenés. Majdnem húsz percen keresztül forgolódott, hallgatta a falon átszűrődő zajokat, aztán, amikor elunta az egészet, morgolódva felkelt. Most már mind egy, mondta csak úgy magának, miközben belebújt a papucsába, átvágott a hideg előszobán és becsapta maga mögött a fürdőszoba ajtaját. Ott aztán sietve beleburkolózott a forró vízszögbe. Élvezte, ahogy a víz gyengéden masszírozza a bőrét. A haragja kezdett elpárologni, de teljesen azért nem múlt el. Magában jól hangzó letolást fogalmazott meg a szomszéd számára; maga elé képzelte a jelenetet, ahogy átkopog, majd amikor az ajtó kinyílik, ő úgy leteremti a hórihorgas fickót, hogy az meg sem tud szólalni. Aztán, mint aki jól végezte dolgát, megfordul, peckesen elsétál, a hülye szomszédját pedig otthagya főni a saját levében.

Elzárta a vizet, megtörölközött. Á, a franca az egészszel, torokkollta le önmagát. Nem fogok kötekedni. Semmi értelme, hiszen úgysem értené, sőt valószínű, hogy még neki állna feljebb. De az igazi félelme – amit magának sem vallott be – az volt, hogy a szomszéd netán elkezd papolni, és hirtelen felébe kerekedik. T. pedig egész életében alkalmatlannak érezte magát a vitákra. Pontosan tudta, hogy egy ilyen helyzetben máris ő lenne az, aki egy értelmes szót sem bír kinyögni.

Hét óra után indult el otthonról. A korai ébresztő egyetlen pozitívuma volt, hogy nem útközben, kutyafuttában kellett ennie valamit, hanem a kávé után még jutott ideje reggelit is készíteni. Ennyi haszna legalább volt a dologból.

Hideg februári nap volt. Az aranyló napfény ráérősen kergette szét a házak között ragadt fagyos, hajnali párákat. T. sietve lépdelt lefelé a metróaluljáró síkos lépcsőjén, egyik kezével a táskáját szorongatva, a másikkal pedig a sálát fogva össze a nyakán. Annyira el volt merülve a gondolataiban, hogy észre sem vette a vele szemben, felfelé sétáló fiataalt. Csak akkor ocsúdott fel, amikor keményen nekiütközött a vállával. Megfordult és valami szabadkozásfélét akart mondani, de a másik belé fojtotta a szót:

– Nyisd már ki a szemed, papa! – villant rá egy szúrós tekintet, majd a kölyök el is tűnt a forгатagban.

T. egy másodpercig döbbenet nézett utána. Nahát ilyet, dohogott magában, miközben újra nekiindult a lépcsőnek. Ez a hangnem igazán nem járja. Elvégre reggel van, mindenki álmos, mindenki siet. Előfordul az ilyesmi.

Különben is, hogy beszél ez velem, fortyant fel benne hirtelen a méreg. Elképzelte, ahogy megfordul, a kölyök után megy, jól elkapja a grabancát, majd elmagyarázza neki, mennyi is kettő meg kettő. Valószínűleg megtalálná, hiszen még csak pár méterre járhat, és az a világoskék széldzseki, ami rajta volt, jól kitűnik a tömegből. Már majdnem megtorpant, hogy megforduljon, de végül...

– Teszek rá – morogta az orra alatt, és csak ment tovább.

A metróállomás peronján tömegek gyűltek össze. T. nem foglalkozott velük. A falnak támaszkodva állt, az innen-onnan összeverődött emberek csoportjától kissé távolabb, és kifejezéstelen tekintettel meredt a semmibe, várva a szerelvényt. Észre sem vette, mikor vetődött mellé az a különös figura, csak amikor már megszólalt.

– Idegesítő, mi? – kérdezte.

– Hogy mondja?

– A tömeg – intett a fejével az emberek irányába. – Idegesítő. Sőt, rémisztő. Sosem lehet tudni, kibe botlunk bele. Valami lehúzó alakba, aki cigit vagy aprót kunyerál tőlünk. Esetleg meg akar téríteni a vallásos szövegével. Nem akarunk vele foglalkozni, de ő tapadt ránk, akár egy pióca. És még csak el sem küldhetjük hangosan az anyjába, mert akkor minket néznek deviánsnak. Valaki talán még rendőrt is hívna ránk. Meg persze ott vannak azok a sunyi tekintetű kölykök, akik biztos ki akarnak zsebelni. Na és ami a legijesztőbb – mosolyodott el hidegen –, hogy egyik-másik járókelő igazi vadállat. Bánthat minket, csak úgy, minden ok nélkül.

T. egy pillanatra elsápadt. Ez az ember pontosan azokról a dolgokról beszél, amiért ő maga mindig kerülte a tömeget, amikor csak tehetett. Éppen ezek voltak a legbelső félelmei.

– Nem értem – hazudta mégis.

– Ó, dehogynem – mosolygott hidegen a másik. – Ezt mindenki érti.

– Ki maga? – kérdezte félénken T. – Mit akar tőlem?

A másik nem válaszolt, helyette elfordította a tekintetét, és meredten nézte a szemközti falat, ahogy T. is tette az imént. Fialat férfi volt, jóval fiatalabb, mint T. Úgy huszonöt éves. Az öltözeke tiszta, kifogástalan; barna bőrcipő, koptatott farmer, fekete gyapjúkabát. Gondosan borotvált arc és makulátlanul fésült haj, csillogó, kék szemek. Rokonszenves is lehetett volna, csak hogy a tekintetéből leplezetlenül sütött az utálat. Egy fehér színű, műanyag dobozát szorongatott az egyik kezében, olyat, amiben az ennivalót tárolják.

T. nem akart vele foglalkozni. Valami habókos, akinek már korán reggel beszélhetnékje van, mert minél hamarabb rá akarja zúdítani a világra azt a végtelen mennyiségű szellemi maszturbációt, amit az éjjel megfogalmazott.

Hallotta, ahogy a műanyag doboz teteje felpattan. A fiatal férfi anélkül, hogy belenézett volna, belekotort, majd elővett onnan valamit. Beletelt néhány másodpercbe, mire T. felfogta, mit is lát; egy emberi szemgolyót. A másik egyszerűen beleharapott, majd jóízűen csámcsogni kezdett rajta.

Nem, ez nem lehet az, aminek látom. Ez csak afféle gumucor, vagy mi, amit a kölyköknek gyártanak, vagy más egyéb, poénosnak gondolt ennivaló, mondta magának. Ám amikor meghallotta a sercegve dolgozó fogakat, és meglátta a vért, ami megcsillan a fiatal férfi szája szélén, rájött, hogy téved. Undor és páni félelem fogta el. Néhány gyors lépéssel odébb menekült, egyenesen az éppen beérkező szerelvény irányába. Belépett a kocsiba, és visszanezve még látta, ahogy az ismeretlen férfi rávigyorog, kivillantva véres fogait, de aztán eltakarta előle egy kövér, ősz szakállú öregember. Amikor pedig az öreg kilépett a látóteréből, T. már nem látta sehol a szemgolyózábólót.

A tegnap este leküldött négy doboz sör, na meg a kialvatlanság, motyogta hangtalanul. Azért látsz ilyen hülyeségeket, öregem. Az a fickó semmi mást nem evett, csak valami egyszerű reggelit.

Mire beért az irodába, elfelejtette az egészséget. Ügyet sem vetve a többiekre hozzáfogott a munkájához, belemerülve a számlák, a kimutatások és a követelések tömkelegébe. Annyi dolga volt, hogy fel sem tűnt neki, mennyire repül az idő. Csak valamikor tizenegy óra tájban érezte, hogy ideje lenne végre lazítania.

– Hová megy? – lépett elé az irodavezető asszony az ajtóban. Méreletes testével szinte betöltötte T. látómezőjét.

– Kávézni.

– Most ne menjen sehová! – parancsolta szigorú hangon a főnöke, és a kezébe nyomott egy vaskos mappát. – Ezeket még nézze át, mielőtt a selejtezőbe kerülnek!

– Jó – válaszolt megadóan T. Szerette volna az irodavezető szemébe vágni, hogy a többiek már mind tartottak szünetet, csak ő robotol megállás nélkül reggel nyolc óta, de mégsem tette. Valószínűleg csak letolást kapna az ellenkezéséért, arra pedig igazán semmi szüksége. Visszaült hát az asztalához, és sóhajta kinyitotta a mappát.

– Ennek aztán jól megmondtad – szólt mellette egy hang. T. felnézett, és a meglepetéstől majdnem felkiáltott. A fiatal férfi volt az a metróállomásról.

– Maga? – kérdezte döbbenet. – Maga is itt dolgozik?

– Ugyan már – legyintett amaz, és lehuppant a T. melletti székre. – Csak úgy benéztem ide.

– Mi az, hogy benézett? – hüledezett T. Egyszerűen nem értette. – A biztonságiak hogyan engedték be az épületbe belépőkártya nélkül?

– Ez a szemüveges bálna rendesen megkeseríti az életed, nem igaz? – intett a fejével az irodavezető felé, aki a helyiség túlsó végében éppen egy fiatal gyakornok lánnyal veszekedett. Látszólag meg sem hallotta T. kérdését. – Olyan vastag a vakolat a képén, hogy két napig kellene lapátolni, mire elérné az alját. Szerinted, ha belemélyeszteném az ujjaimat a tokájába, akkor meg tudnám őt ragadni, vagy a hájas teste magába szippantana és elnyelne, mint egy emberevő massa? – kuncogott.

T. kinyitotta a száját, aztán becsukta, de egy hang sem jött ki a torkán. Igen, pont ilyesmit szeretett volna a főnöke fejéhez vágni. Már hónapokkal ezelőtt eltervezte, hogy mielőtt kilép a cégtől, jó hangosan a képébe mászik, aztán fogja a holmiját és meg sem várva a munkaidő végét, hazamegy. Mégsem tette meg, nem volt hozzá mersze. Pedig megvannak a megfelelő papírjaid, győzködte magát sokszor. Játszva találnál magadnak másik munkahelyet.

Körbenézett. Vajon más is észrevette már ezt az alakot? A szeme sarkából meglátta, ahogy az egyik kollégája közeledik felé egy pohár kávéval a kezében. A középkorú férfi szája a tömött bajusz alatt hangtalanul mozogott.

– Öhm... – krákolgatott neki oda T. –, te is látod? – intett a fejével a széken ülő fiatal férfi irányába. A bajszos férfi előbb az üres székre nézett, majd onnan vissza T.-re.

– Látom – biccentett. – Látom, hogy két széked van, pedig egyedül dolgozol az asztalnál. Nem is értem. – Belekortyolt a papírpohárba és továbbment az asztalához.

– Megint magában beszél – nézett utána a hívatlan látogató. – Észrevetted már?

– Igen, feltűnt.

– Oké, csak gondoltam szólok. – A semmiből elővárásolt egy jókora, fehér zsírpapírba csomagolt valamit, majd az asztalra tette, T. mellé. Olyan volt, mint egy darab hús, amelyet a hentesnél kapni. Egy rántással feltépte a papírt, és akkor T. meglátta, mit rejt a csomagolás.

Egy kéz volt. Egy emberi kéz, görcsbe rándult ujjakkal, ellilult körömágyakkal. Könyökben vágta le valami durva szerszámmal, talán lombfűrészszel. Vér csorgott belőle az asztalra. Ott, ahol a könyökízületnek kellett volna lennie, egy darab szilánkosra tört csont kandikált ki.

– Szóval az a fickó magában beszél – ismételte meg a fiatal férfi. – Igazán ráférne már, hogy beolvass nekí, vagy legalább

emiatt cikizd egy kicsit mások előtt. Jó, ez mocsok dolog, de hát megérdemelné, nem igaz? – Miközben beszélt, felemelte az asztalról a kart, és jóízűen kiharapott belőle egy darabot. Szípgöngye és cuppogva szívta be a szája széléről az itt is, ott is lelógó bőrdarabokat és inakat, élvezettel csámcsogva a visszataszító falatonkon. – Elvégre éppen eleget szívóztot veled akkor, amikor az asszony kirakta a szűrődet, emlékszel? Te voltál az állandó cél-táblája – vihogott teli szájjal. – Heteken keresztül nem múlt el nap, hogy ne eresztett volna meg feléd egy beszólást, te meg szó nélkül túrted. Amikor aztán végre lecsengett a dolog, pár napig kerülted őt, majd fontoskodva elé álltál valami bagatell ügygel a munkát illetően. Hogy az legyen a látszat, mintha az egész meg sem történt volna, és számodra mégiscsak a közös munka a legfontosabb, nem a személyes ellentétek. – Egy harapásra kettéroppantotta az alkarcsontot a metszőfogaiival, lenyelte az újabb falatot, aztán hozzátette: – Még most is érezted veled, hogy bármikor megalázhatna, nem tűnik fel?

T. nem tudott mit felelni. A mosdóba kellett rohannia, hogy hányjon.

Amikor visszajött, megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy szemtelen látogatója felszívódott, és vele együtt eltűnt az asztalra kifójt vér meg a gyomorforgató emberi maradvány is. Leült, megtörölte verejtékező homlokát. Egész testében reszkedett. Talán nem ártana kivennem pár nap szabadságot, tanakodott.

A nap hátralévő részében keményen dolgozott, nem akart lemaradásba kerülni. A munkájába temetkezve legalább elfeledkezett különös látogatójáról is. Még csak ebédelni sem ment el, nem volt étvágya. Csak akkor érzett némi éhséget, amikor délután öt óra tájban kilépett az irodából. Megint többet dolgozott majdnem egy órával, dohogott magában, és persze mindezt ingen.

Már majdnem besötétedett, a levegő hőmérséklete fagypontra alá zuhant. T. fázósan húzta össze magán a kabátját és sietett a metróhoz. Csak annyi időre állt meg az irodaházzal szomszédos utcában, amíg a kis étkezdében vett magának egy vastag sonkás szendvicset. Fízett, majd várta a visszajárót, ám az eladó elfordult tőle, és máris a másik vásárlóval kezdett foglalkozni. T. néhány pillanatig idegesen topogott, de végül szó nélkül elfordult és beleharapott a szendvicskébe. Mindegy, gondolta, nem fogok szólni némi aprópénz miatt. Ki tudja, mit gondolnának rólam? Egyébként is, az eladó talán csak fáradt és elfelejtett visszaadni. Akkor pedig bizonyára rosszul esne neki, ha ráförmednék.

Az utolsó falatot gyúrta le az ennielőből, amikor egy útkereszteződéshez ért. Meg kellett állnia a piros lámpa miatt.

– Átvert, ugye tudod? Simán átvert az apróval.

T. oldalra nézett. Az a fiatal férfi volt már megint. Ott állt mellette. A kezében egy üdítőitalos flakont szorongatott. De a palackban nem szénsavas innivaló, hanem valami más volt.

– Ismét maga? – kérdezte döbbenet. – Hagyjon engem békén!

– Némelyik bizony rendszeresen megteszi – folytatta amaz, nem zavartatva magát, majd nagyot húzott a palackból. Sűrű, vörös folyadék volt benne, és T. esküdni mert volna rá, hogy vérrel van tele. – Tudják, hogy úgyis akad éppen elég ember, aki nem szól rájuk.

– Nem érdekelnek a fejtegetései – sziszegte oda T. Nem mert hangosan szólni, mert volt egy olyan érzése, hogy magában beszél. – Húzza el végre a csíkot, vagy rendőrt hívok, érti?

– Ó, csak nyugodtan. Szívesen látnám, ha egyszer valóban megtenné.

A lámpa zöldre váltott, T. pedig sietősre fogta.

A metrószelvényen most nagyobb volt a tömeg, mint reggel, ezért nem tudott magának üres helyet keresni. Egy képzeletbeli buborékot, ahogy ő hívta, aminek a határát senki nem lépi át. Így hát nyomakodva, másokhoz dörgölözve, és közben a semmit bámulva állt, mint az emberek többsége. Hallgatta a szerelvény

zakatolását, a fülhallgatókból kiszűrődő zenét meg az utasok üres fecsegését.

Néhány lépésre tőle két fiatal lány kacagott fennhangon. Egy osztálytársuk kinézetén élcelődtek. T.-nek erről eszébe jutott, hogy egyszer, még a gimnáziumban a lányok bementek a fiúk öltözőjébe tornaóra után, és kinevették őt. Viccesnek találták a beesett mellkasát meg az enyhén domborodó pocakját. Még most is elvörösödött az emlékek hatására, ugyanakkor el is öntötte a düh. El kellett volna őket küldenie melegebb éghajlatra, gondolta, és maga is meglepődött azon, hogy bár a dolog már vagy húsz éve történt, még mindig képes felzaklatni őt.

Pár perccel hat óra előtt ért haza. Ledobta a holmiját és mindjárt a konyhába sietett. Keresett a hűtőszekrényben egy doboz sört, felpattintotta a tetejét és nagyot húzott a keserű italból. Ettől mindjárt jobban érezte magát. Aztán bement a nappaliba, ahol felkattintotta a lámpát.

Földbe gyökerezett a lába a meglepetéstől. Elejtette a dobozt. Fehér hab fröccsent a szőnyegre. Az agya felfogta, mit lát, de elhinni nem akarta.

A fiatal férfi ott állt a szoba közepén.

SzaGe

Gondolatok a tűzről

A tűz, mint őselem régóta áll az emberiség szolgálatában. Eredetére mítoszok, mondák, sőt barlangrajzok is vannak dögi-vel. Ráadásul azt mondják, hogy nem jó dolog a tűzzel játszani, és sokan megégették már magukat. Ki így, ki úgy, de mindenki ismeri az ezzel járó kellemetlenségeket.

Történelmünk során nagy jelentősége volt a perzselő energia látványának, hiszen még Illés szekerét is lángnyelvek borították a Bibliában. Mózes égő csipkebokráról nem is beszélve. A purgatórium pedig igazi látványorgia lehet az arra „rászorulóknak”.

De ha visszább pörgetjük az idő kerekét, akkor a dinoszauruszok életét is a nagy bumm égette fel. Legalábbis a tudósok ezt állapították meg. Még a nap is sötétbe burkolózott évtizedekre, talán évszázadokra. Az Észak-Amerikában élő mamutok életét is – részben – egy becsapódott meteor keserítette meg, de erről igencsak vitatkoznak a hozzáértők.

Modern történelmünk legnagyobb tüze kétségtelenül az atom-bomba. Pusztító hatása még bőven a detonáció után is szedi áldozatait, mert a radioaktív anyagoknak több évtizedre van szüksége a teljes lebomláshoz. Így élhetetlen területeket hagynak maguk után. Ellenben az energia, amit ki tudunk préselni a maghasadásból, az bizony nagyvárosok és ipartelepek ezreit látja el árammal.

Nem utolsó sorban a sárkányok is érdemelnek némi figyelmet. Hatalmasok, erősek, többnyire pikkelyesek, tudnak repülni és a legfontosabb: értenek a tűzokádáshoz! Az ellenük harcoló lovagok napokig tudnának regélni ezekről a „perzselő” élményekről, ha egyáltalán életben maradtak volna. Mivel viszonylag kevés „valódi” feljegyzés van a sárkányok ténykedéséről, így figyelmen kívül hagyhatjuk a létezésüket. A fantasy irodalom úgyis élteti őket épp eléggé ahhoz, hogy a köztudatban maradjanak, míg világ a világ. És Zsákos Bilbó is sokat tudna mesélni, hiszen élete legnagyobb utazása volt a sárkányos kaland.

Vizsont Cilit, a boszorkányt abszolút nem érdekelte a tűz történelme, se a sárkányok harca, se az ősrégi meteorbecsapódások kálváriája, és ha lett volna atombomba az ő korában, akkor az se érdekelte volna. Éppen a máglyahalált készítették neki elő, ami minden gondolatát lefoglalta.

- Nem – motyogta. – Ez nem lehetséges.
- Valóban nem. Mégis itt vagyok.
- Halljam, mit akar? – kérdezte T. megadóan, mert végre rájött, hogy úgysem üldözheti el maga mellől.
- Csak egy kis desszertre vágyom.

Az ajkai szétnyíltak, és elővillantak mögüle nem emberi, gonoszul csillogó, tűhegyes fogai. Sokkal több volt belőlük, mint harminckettő, ez jól látszott. Ahogy T. nézte, a száj még tovább nyílt, jóval nagyobbra, mint amekkorára egy ember valaha képes lenne kitátani. A férfinak lassan eltűnt az orra, a szemei, a homloka, még végül csak egy óriási, az egész egykori arcot betérítő száj maradt a helyén.

T. kiabálni akart, elrohanni, segítséget hívni, ám mégsem tett semmit. Csak állt és bámult. Az egész teste egy ütemre remegett. Kihez futhatna? Úgysem segítené senki. Gyerekes rémlátomásokkal nem illik zavarni a szomszédokat, mert még a végén bolondnak nézik. Ha gumiszobába nem is zárják, de az azért mégsem hiányzik, hogy összesúgjanak a háta mögött.

És mivel T. nem tett semmit, a rémalak odalépett hozzá, derékban kettéharapta, majd jóízűen elfogyasztotta a testét.

Elítélték kuruzslás, jóslás és nős férfiak elcsábításaért. A sötét középkor ennyi bűn miatt már bőven halált osztogatott, sőt kevesebért is kioltották már az ember életét. Cili szeretett volna szólni a saját érdekében, de a száját teletömték rongydarabokkal, és egy vastag szíjjal tekerték körbe a fejét, hogy még véletlenül se tudjon kiesni. Cili szeretett volna a kezével is mutogatni, de végtagjait összekötözték, mint a vadászok a zsákmány nyulat.

A máglya precízen lett előkészítve Cili számára. Látszott a hóhér és segédei szakértelme, hiszen aránylag sűrűn kellett vesztőhelyeket építeniük. Viszont Cilinek sovány vigasz volt a máglya gondosan előkészített látványa. Tisztában volt vele, hogy innen már nincs visszaút.

A szorgos hóhérségek gyorsan kikötötték a farakás tetején lévő vastag gerendához. Kicsit szorosabbra húzták a nyaka körüli kötelet, mialatt galád módon viccelődtek a helyi nézelődők: „Ne húzd annyira! Még a végén megfullad!”, vagy „Nem lesz szoros az a kötelék?”, végül, de nem utolsósorban „Ez aztán a tűzről pattant menyecske!”.

Persze a favicceken kevesen nevettek hangosan, inkább csak magukban mosolyogtak az emberek. Cili azúrkkék szeméből könnyek patakzottak végig az arcán. Jó lett volna tényleg boszorkánynak lennie. Akkor csak csettintene egyet, és a varázssprűje elreptené messze vidékre. Talán még átokkal is sújtaná az összegyűlt népet, amiért gúnyt űznek belőle.

A vádak közül csak egy volt igaz, hiszen egész életében falta a férfiakat, de emészteni már a halál fog helyette. Láta, amint szeretői a leghátsó részről figyelik az eseményeket. Szomorkás tekintetük elárulta, hogy sajnálják a történeteket, mert Cili remekül értette a dolgát, ha férfi-falásról volt szó.

Nem kellett sok idő a láng-démonnak, amit a hóhér idézett meg a máglya legalján. Narancssárga nyelve mohón felkúszott Cili szakadt és koszos szoknyájához, mialatt már javában ropogott a száraz tűzifa. Az égető gyötrődés még percekig kínozta a nőt, mielőtt kilehelte a lelkét. Húsa hamar feketére sült, majd feloszlott a nézősereg, és ment mindenki a dolgára.

Nem jó dolog a tűzzel játszani...

Bökös Borbála

A vízilányok

Nagymama hajnalhasadás előtt felébresztette Pannát. Azon a dünyögős hangján mondogatta neki, hogy ha igazán meg akarja látni a Csernában élő vízitündéreket, sőt, ha közéjük akar tartozni, gyorsan keljen fel, mert most jött el az ideje a dolognak.

Panna kikászálódott a tollpárnák közül, és először arra gondolt, bárcsak anyáékkal ment volna a tengerre, akkor nem kellenne ilyen korán kelnie, majd eszébe jutott, hogy végül is ő akarta mindezt, ő döntött úgy, hogy a hetedik osztály befejezésére szervezett osztálykirándulásról is lemond, csak hogy mihamarabb újra a falusi birtokon lehessen. Kidörzsölte a szeméből az álmat, és alig egy perc elteltével izgatottan öltözködni kezdett. Tudta, egyszer eljön ez a nap, hiszen a nagyanyja megígérte neki, de most, hogy ilyen kézzelfogható közelségbe került az egész, már-már megijedt.

Vajon igazán léteznek? – töprengett Panna, és gyanakodva pislogott a nagyanyjára. Ha Dunnyus most becsap, soha többé nem látogatom meg a nyári vakációban! – fogadkozott magában félig-meddig duzzogva.

A nagymamát mindenki Dunnyusnak hívta. Senki sem emlékezett rá, honnan, miből eredt ez a furcsa becenév, egyszerűen csak megszokták. Panna szülei és testvérei is így hívták őt, de még a falubeliek is. Dunnyus nem bánta, sőt, azzal hancegett, hogy a nevének varázslatos jelentése van.

Kissé hóbotos idős hölgy benyomását keltette, és Panna éppen ezért szerette olyan nagyon. A nagymama ugyanis különös életmódjával, zabolátlan természetével, és csipős nyelvével vagy felbosszantotta, vagy megneveltette, esetleg valamilyen módon kiségitette a közelében élőket. Hófehér haját mindig koszorúba fonva hordta, és nyáron mezei virágokat tűzdel bele. Pirosposzsgás arcán egyetlen ránc sem látszott, csak két komisz gödröcske a szája szélében, amikor mosolygott. Vidámszínű ruhákat hordott – meg is szólalt érte a faluban lakó házsártos öregasszonyok, ám ő ezzel egy fikarcnyit sem törődött. A puttonyaival meg a kosaraival naphosszat az erdőt meg a mezőt járta. Gyűjtögette a gombákat, növényeket, megleste a madarakat és az állatokat, majd hazatérve a növényekből kenőcsöket, orvosságokat készített. Mindenre akadt receptje, és az eladott befőttekből, lekvárokból, teákból egész szép jövedelemre tett szert.

Panna figyelte, amint megkeni a nagy karéj kenyeret zsírral, és uborkaszeleteket pakol rá, amint kitölti a hús málnaszörpöt a talpas pohárba, majd odalibben a kredenchez, elpiszmoz egy kicsit a fióknál, és egyszer csak előhúz egy doboz házi csokoládét. Az éjjel csinálhatta, ez egészen biztos, mert a tegnap este Panna kikutatta a fiók tartalmát mindenféle kincsek után nyomozva, de az édességnek akkor még nyoma sem volt.

A csokoládét Dunnyus ízléses kis darabokra vágta, mindegyiket más alakúra. Az idős hölgy nem bírta elviselni a túlságosan is szabályos formákat, ezért aztán az asztalok és a székek élet is lekerekítettette az asztalossal. Panna arra gondolt, a testvérei bántják, amiért kihagyták ezt a nyári élményt. Elmajszolt egy darab édességet, miközben a nagyanyja megtömté a pipáját, és rágyújtott.

– Idehallgass! – mondta hirtelen nagyon komolyan, miután kifújta az első füstöt –, odalent a Csernánál nagyon kell majd vigyáznod, mert ha nem vagy elég ügyes, ezek lehúznak a mélybe!

– Azt hittem, a sekély részre megyünk – döbrent meg Panna.

– Igen, de ha elragadnak, nagyon gyorsan a mélyebb folyóágba sodornak! Ébernek kell lenned. Ejnye, ne edd meg az összes csokit! Nem a tiéd az egész.

– Hát kié?

– A vízilányoké. Ők is szeretik ám! Tegyel két szeletet a zsebkendődbe, ha megpróbálnak elhurcolni, bedobod a csokit a vízbe, s azzal megbékíted őket.

Panna megvonta a vállát. Hitte is meg nem is, amit Dunnyus mondott.

Reggeli után elindultak. Az idős hölgy egy puttont vitt magával, az üres kosarat pedig Panna kezébe nyomta. A lány sejtette, hogy gombát is fognak szedni. Még alig virradt, a hegyek ormán még alig derengett a megszokott napfénycsik látványa, de Panna már megcsodálhatta a dombhátról felszálló hajnali párákat. A falu csak most ébredezett; a kakasok kukorékolnak az udvarok végében, és néhány kutya felmordult Dunnyus és Panna halk lépteire.

A nagymama olyan könnyedén járt, mintha a föld fölött lebegne. Panna sokszor megpróbálta utánozni ezt a kecses, puha járást, de mindig roppant esetlennek érezte magát. Eszébe jutott, hogy az iskolában egyre többször csúfolták Duci-Macinak, és hirtelen ugyanazt a száraz gombócot érezte a torkában, mint a padjában kuporogva, ha a legcsinosabb lányok elhaladtak előtte. Legutóbb a testvérei is megjegyzéseket tettek a súlyára, az édesanyja pedig csakis azért engedte el Dunnyushoz, mert azt remélte, a jó falusi levegőn, a sok zöldség és gyümölcs mellett az őszi tanévkezdésre megfelelő formába kerül. Ami azt illeti, valóban lefogyott valamennyit, mert a ház körül valahogy mindig túl sok munka akadt, az erdőben pedig túl sok felfedezni való. Érezte, hogy az egésznapos lőtás-futás jót tesz neki.

– Nem kellett volna megennem azt a csokit – motyogta büntudatosan, és a nagyanyjára sandított.

Dunnyus csodálkozva lepillantott rá.

– Miért? – kérdezte, és a pipaszárat rágsáلتa.

– Mert hizlal.

– Frászkarikát! – legyintett a nagymama, és nagyot kacagott.

– Annyi még nem árt. És különben is – mérte végig a lányt –, jól vagy így, ahogy vagy.

Panna hallgatott, pedig magában azt gondolta, dehogyis van jól, mert lám, a haja is szörnyen néz ki, egy göndör boglya a feje tetején, amit sehogy sem lehet megzabolázni, most meg is nőtt a vakáció alatt, a szemöldöke túl sűrű, egyik szeme kék, a másik zöld – persze, ezért is csúfolták a többiek, pedig erről aztán igazán nem tehet. Nagy a feneke, a lába pedig valahogy olyan tömzsi és otromba, hogy sosem tud manőken módjára lépkedni, pedig annyit próbálta a szobájában, magassarkúban is, de mindig elesett.

– Miért hiszed azt, hogy elragadhatnak a tündérek? – kérdezte hirtelen Dunnyustól. – Régebben azt mesélted, csak a férfiakat viszik le a mélybe.

A falu végén jártak, az artézi kút zubogása egyre közelebről hallatszott. Most senki sem járt ott, hogy megtöltse a demizsonját a kénis ízű vízzel, csak néhány vadréce fürdött a környező pocsolyákban. A távolból vonatfütyöt hozott a szél, és Panna tudta, ez valószínűleg az az éjszakai gyors lesz, amelyik Hunyad felé tart.

– A férfiakat, igen – mondta hosszas töprengés után Dunnyus, és mélyet szívott a pipából. – De ha megtetszel nekik, téged is elvihetnek. Nagyon furfangos teremtmények, és irigyek is. Ha azt látják, elég szép vagy, hogy közéjük tartozhass, befogadnak, de csak úgy, mint a parton élő társukat. Ha viszont gyönyörű vagy, gyönyörűsegebb, mint ők, megharagszanak, és elpusztítanak.

– Tőlem nem kell félniük – kuncogott Panna. – Se szép nem vagyok, gyönyörű aztán végképp nem.

– Ostoba kölyök – jelentette ki Dunnyus, és összevonta a szemöldökét. – Na, de majd kinövöd!

Panna elkámpicsorodott. Az jutott az eszébe, hogy az osztályban három olyan lány is akad, akik sokkal népszerűbbek nála. Bezzeg Pannán egyetlen fiú szeme sem akadt meg, és ő sem mert rájuk nézni. Az, aki neki tetszett, azt sem tudta, hogy a világon van.

Szárdi Petinek hívták, nyolcadikba járt, éppen a Pannáék osztályával szemközt, és ugyanebből a faluból származott. Minden szünetben körüldongták a lányok. Pannának, ha őszinte akart lenni magával, el kellett ismernie, hogy részben azért is ragaszkodott annyira a falusi nyárhoz, hogy a fiú közelében lehessen. Azzal is megelegedett, hogy néha láthatta, amint Peti elhalad az ablakuk alatt az utcán. A fiú kollégiumban lakott a városban, de minden vakációban lejött a szüleihez segíteni. Szárdiéknek malmuk volt a Cserna felső folyásánál, valamint nagy gazdaságuk is, és ilyenkor nyáron az egész család az állatok mellett dolgozott. Panna irigykedve figyelte, ahogy Peti a saját lován nyargal a mezőn, és az apja azt is megengedte neki, hogy a kaszáló mögötti elhagyatott földúton kocsit vagy motorbiciklit vezessen.

Panna már azon is meglepődött, a fiú tudja a nevét. Két nappal korábban az öreg Szárdi eljött a nagyanyjához, hogy málnalekvárt vásároljon, és Peti elkísérte. Ott álldogált az előszobájukban, és Panna azt sem tudta, hogyan szólítsa meg. Végül Dunnyus segítette ki a zavarából, és egyszerűen bemutatatta neki.

– Ismerjük egymást – bólintott a fiú, és a kezét nyújtotta –, egy iskolába járunk.

Ennyit mondott, semmi többet. Panna motyogott még egy szíát, majd zavartan lesütötte a szemét és csak akkor lélegzett fel, amikor becsukódott utánuk a kiskapu.

Panna arra eszmélt föl a töprengéséből, hogy elérték az erdő szélét, és rátértek az ösvényre. Máris nagyon melegre fordult az idő, és le kellett törölnie az izzadságot a homlokáról. A közelben megzizzentek a bokrok, és a fák lombjai susogni kezdtek.

– Piridusok és más szellemek – magyarázta jókedvűen Dunnyus. – Nem kell félned. Erős bűbáj véd minket.

– Mondd csak – vonta össze a szemöldökét Panna, és igyekezett bátornak mutatkozni –, honnan tudsz varázslatokat? Te is közéjük tartozol?

– Kik közé?

Panna utálta, ha a nagyanyja úgy tett, mintha nem értené.

– Hát a víztündérek közé.

– Igen – sóhajtott fel az asszony. – De az nagyon régen volt. És én nem a vízben éltem, hanem a part menti társukká fogadtak.

– Miféle varázslatokat tanultál tőlük?

– Ó, mindenfélét! Mire vagy kíváncsi?

– Hát, például ilyen szerelmi izékre... Bűbájokra...

– Ühüm, nos, az a legelső. Ha maguk közé fogadnak, azt tanítják meg legelőször. Onnantól kezdve képes leszel bármilyen férfit az ujjad köré csavarni.

– Nagypát is így hódítottad meg? – Panna hitetlenkedve rázta a fejét.

– Hát persze! – somolygott Dunnyus. – Emlékszel még, hogyan ismerkedtünk meg?

– Sokszor elmesélted, igen. Nagypapa belesett a folyóba, te meg kihúztad.

– Bizony. Nagyon szeretett volna halászni, de sosem fogott egyetlen halat sem. – Nevetgélve kapaszkodott felfelé az ösvényen. – Azon a napon is addig szerencsétlenkedett, míg a csalisdobozát beleejtette a Marosba. Utánahajolt, és beleesett. Jöttek is már a szép vízilányok! Tudd meg, ha prédát szimatolnak, olyan gyorsak, hogy szabad szemmel alig lehet követni a mozgásukat. Tyű, micsoda örvényeket kavartak, micsoda habokat vertek! Ha akkor nem vagyok éppen ott a parton, szegény Józsimat örökre elveszejtik! De hát engem ismertek. Kértem őket: nővéreim, adjátok nekem azt a legényt! Szerencse, hogy

akadt nálam frissen szedett gomba, mert azt nagyon szeretik. Adtam nekik belőle, erre megenyhültek. Kieresztették a markukból az áldozatukat.

– Nagypapa is látta őket?

– Francokat! – fütttyentett Dunnyus, majd egy utolsót pőfékel a pipájából. – Nem emlékezett semmire. Amikor meglátott, egyből belém szeretett. Jegyezd meg: férfinak sosem szabad bevallanod, hogy vízilány vagy, hogy a tündérektől van a hatalmad. Ha megtudják, abban a percben lefoszlik róluk a bűbáj.

Panna felsóhajtott.

– No, mi van? – hunyorított rá a nagyanyja.

– Semmi... csak... Ez csalás! Én azt akarnám, hogy a magamért szeressen, nem pedig mágikus kényszerből.

Dunnyus akkorát nevetett, hogy elnémult bele az éppen csak ébredező erdő.

– Egy kis csalafintaság, egy kis bűbáj sosem árt – bökte oldalba Pannát, és az egyik tisztásra mutatott: – Itt most megállunk egy kicsit, hogy szedjünk egy kis gombát.

– A vízilányoknak? – ámult el Panna.

– Nem, magunknak. Az lesz az ebéd. A tündérek majd kapnak sokit...

– Azt hittem, jobban szeretik a gombát.

– Az régen volt, még az én időmben. Ezek a mai tündérek sokkal édesszájúbbak, és nem hinném, hogy fogyókúráznak.

Panna elkeseredetten kinyögte:

– Hát szóval, az a kis csoki már nincs meg.

– Befaltad az egészet?

– Be.

– Torkosabb vagy, mint a malacaim – csóválta meg a fejét Dunnyus.

– Te tehetsz róla – vonta meg a vállát Panna. – Túl finomra csináltad. És a te hibád lesz, ha visszahírom.

Panna ekkor már egy kidőlt fatörzsön egyensúlyozott, ám most megtorpant. A tündérekén járt az esze. Lehuppant a földre, és odaállt a nagyanyja elé:

– Mondd meg, de őszintén: igazán léteznek? Nem csak tréfálsz velem?

Dunnyus egy pillanatig meghökkenve rámeredt, aztán nagyon komolyan azt mondta:

– Becsaptalak én téged valaha?

– Nem.

– Nézd, Pannikám, ha ennyire bizonytalan vagy, jobb, ha visszafordulunk. Ez nem játék. Tiszta szívvel, teljes hittel kell a tündérek elé járulnod, különben semmit sem ér az egész. Sosem láthatod meg őket, sosem kapsz a hatalmukból. A bűbáj felelősséggel jár. Döntsd el, hogy akarod-e folytatni! Én nem állhatok oda a vízi nővéreim elé egy ilyen nyámnyila macskabékával!

– Persze, hogy akarom – felelte Panna megszeppelve. – Ne haragudj, nagymama! Menjünk tovább!

Dunnyus bólintott, Panna szívét pedig most először összeszorította valami különös félelem. Amint kiléptek a fák közül a sebes kis folyó partjára, elállt a lélegzete a látványtól. A víz fölött hajnali párák gomolyogtak az enyhe, meleg szellőben, a fűszálakon gyöngyszínű harmat csillogott. Az első napsugarak aranyló fényt vetettek a zöldeskék habokra, imitt-amott csobbanások hallatszottak a part mentén. Odébb a Szárdi-malom teteje látzott, a vízkereket már beindították a hajnali őrléshez.

Dunnyus lepakolta a batyut, és hozzálátott, hogy sóskát szedjen a parton. Azt mondta Pannának, álljon a folyó közepébe, és figyelje a körülötte elsuhanó tündéreket.

– Próbáld megérteni őket – tanácsolta. – Finoman csináld, nehogy megsértődjenek, ugyanakkor legyél gyors is. Ügyelj, mert nagyon fürgék!

Panna lerúgta a cipőjét, és belegázolt a sekély vízbe. A folyó hideg volt, de jól esett neki a hűvösség. A szoknyáját feltúrta és megkötötte a hasa alatt. Már térdig állt a folyóban. Előrehajolt,

mindkét kezét alámerítette, kitapogatta a nagy, kerek köveket a lába körül. Amint a szeme hozzácsokolt a sodráshoz, meglátta, mi minden lapul a meder alján. A teljesen áttetsző vízben különféle alakú kövek feküdtek, apró halak iramodtak ki alóluk. Panna a nagyanyjára sandított. Dunnyus abbahagyta a munkát. Most a parton állt, gombát dobott a habokba, és valamit csendesen mormogott hozzá. Aztán intett Pannának, hogy figyelje tovább a vizet.

A lány visszafordult, és a medret kémlelte. Eleinte semmi sem történt. Csak állt ott konok elszántsággal és igyekezett észrevenni a legapróbb mozgást is a fürgén illanó hullámokban. A nyelvet is kidugta a nagy koncentrációban. A napfény elömlött a parton, egyre közeledett a folyóvíz felé, majd hirtelen aranyló ragyogásba vonta a habokat, Panna térdét, kezét, arcát és kiomló, göndör haját. Hirtelen egy fényes csík cikázott el a jobb bokája mellett.

Pikkelyek? Kígyóbőr?

Panna előretékkintett. Egy másik suhanás következett, még gyorsabb, mint az előző.

– Elszalasztottad az első kettőt – nevetett fel Dunnyus, miközben megint rágyújtott a pipájára.

Valamivel messzebb került tőle, ezúttal a part mentén feljebb gyűjtötte a sóskát.

Panna bosszúsan felmordult. Ha valamiért izgatott lett, teljesen kihevült az arca. Még jobban koncentrált. A napsugarak ezernyi tűzvörös pettyet szórtak a vízfelszínre, és a fény huncut játékában miriádnyi apró élőlény mozgott, neszegett, illant a zombékok között és a gömbölyű sziklák alól a mederben.

Csak egy villanásnak tűnt. Panna hosszúkas hálnak nézte, csillogó, vöröses színű pikkelyekkel. Utánakapott, de bármi is volt az, kicsusszant a keze közül. A szeme sarkából érzekelte az újabb csillanó valamit, amint sebesen elvillan mellette. Mire megfordult, nem volt sehol.

Egyszer csak megpillantotta a vízben a tükörképét, és hátrahőkölt. Szépnek látta magát. Ilyen még sosem fordult elő vele. Rádöbbsent, a térde nem is olyan ormótlan, ahogy korábban hitte. Még a gubancos fürtjeit is szépnek tartotta így, hogy harmatcseppek ragyogtak rajta. Elmosolyodott. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy virágot tűzzön a hajába.

Osszerezzen, mert mozgást érzékelt a közelében.

Most megvagytok! – gondolta.

Felkapta a fejét, és legnagyobb meglepetésére Szárdi Petivel találta magát szemközt.

A fiú a parton állt, és őt bámulta. A kezében üres vödöröket

tartott. A távolban lónyerítés hallatszott. Panna életében most először nem sütötte le a szemét. Fogva tartotta a fiú tekintetét, és magában megdöbbsent azon, hogy egyáltalán nem fél. Valahogy azt sem bánta, hogy a felkötött szoknyája alól kilátszik a térde. Bizsergő érzés járta át, élvezte, ahogy Peti idegesen a vödörök fogantyújával babrál. Panna maga sem értette, miféle ösztönből, de rámosolygott.

Peti nagyot nyelt. Eltelt néhány szívdobbanásnyi idő, mire megszólalt.

– Te meg mit csinálsz itt?

– A vízitündéreket akarom meglesni – felelte a lány.

– Hát, azt lehet. Sok van belőlük.

– Te már láttad őket?

– Persze. Most is ott van egy – vigyorodott el Peti, és végre megmerítette a vödört a vízben.

– Hol? – csodálkozott Panna.

– Ott áll a folyó közepében – mondta a fiú, és a lányra pillantott.

Panna elvörösödött, és felkacagott. A tekintetét a fiúra szegezte, aki kíváncsian visszabámult rá.

– Egész nyáron itt leszel? – kérdezte Peti.

– Aha.

Néhány pillanatig hallgattak, aztán a fiú újra megszólalt:

– Figyelj csak, a hétvégén a húgomékkal elmegyünk Dévára megnézni a várat. Van kedved velünk jönni?

Panna elbizonytalanodott. Alig akarta elhinni, hogy ez valóság lehet. Szárdi Peti éppen őt, Duci-Maci Pannát akarja elhívni?

– Nem tudom – bökte ki végül. – Ha a nagymamám elenged. Bocs, de most rohannom kell.

Tűzben égett az arca. Hirtelen forrónak érezte a talpa alatt a folyó köveit. Sebesen kigázolt a túlsó partra. Gyorsan körülnézett. Dunnyus egy kőhajításnyiról figyelte őket.

– Akkor később elmegyek hozzátok és elkéredztetek – szölt utána a fiú.

– Jó! – kiáltott vissza Panna, és eliramodott a nagyanyja irányába.

Arra eszmélt, hogy ugyanolyan kecsesen mozog, mint Dunnyus. Szinte repült a magasra nőtt fűben, és amikor elérte az idős asszonyt, a karjaiba vetette magát.

– Dunnyuskám! – lihegte izgalomtól kipirultan. – Nem fogod elhinni, mi történt velem!

– Tudom én! – kacsintott rá az öregasszony, és megsimogatta a fejét. – Hát nem megmondtam, hogy mátol te is a vízilányok közé fogsz tartozni?

MEGJELENT

Novák Gábor: Az idegen, aki erre járt című kötete.

Ahogy B. Traven mondta: „Ha az írásaiból nem lehet az embert felismerni, akkor vagy az ember, vagy a mű értéktelen. Ezért az embernek a művein kívül nincs szüksége más biográfiára.”

Ennek fényében mást nem mondhatok: ha a városi fantasyből, vérből, jazzből, erotikából, szerelemből és beatnik vadromantikából kevert novelláim egy-két percre lekötik, szórakoztatják, elgondolkodtatják vagy megborzongatják az olvasót, akkor jó. „Ha nem, akkor mindegy.”

Több formátumban ingyenesen letölthető a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

jocker Állatvilág... 2.

Az állatvilág apróságairól eredeti Baso féle tankában írt a szerzőpáros.

A fürge hangyák
Dolgoznak a rét ölén.
Erre, nincs hangyász!
Szorgos kis lények élnek,
Együtt bármit elérnek.

*

Zöld fűben hallik
A tücsökzene koncert.
Szép zöld a pázsit.
Kis hegedű a testük,
Ciripelésben lelkük.

*

Hangyák nyüzsögnek
Meleg, korhadt fatörzsben.
Ott él. Vízhány!
Nem vár a munka rájuk.
Kész kell, legyen nagy álmuk.

*

Csodás pillangók
Kergetőznek, játszanak.
Múló pillanat.
Mozgó kis szivárványok
Tegnap még árva bábok.

*

A bogárzsongás
Betölti rétet, mezőt.
Dongó elrepült.
A szél, mit szárnya kavart,
Egy percre még itt maradt.

*

Egy tarka lepke
Magában kóricálgat.
Széllel birkózik.
Oly távoli a Nexus,
Vélt pillangóeffektus.

*

Méhraj döngicsél,
Békésen, mézet gyűjtik.
Haszon-rovar faj.
Nem bántanak. Szépségek.
Csípéssel végbe térnek.

*

Rétre érő kert,
Lepkék táncának helye.
Madáreleség...
Szárnycsapás, csiripelés.
Gyönyör: az élet kevés.

*

Lepkék csak szállnak
Rétek és mezők felett.
Nagy a vidámság.
Mint mesében tündérek,
Napfényel táncra kélnek.

*

Vérre úgy vágyó,
Nagyon vad, szűnyogsereg.
Napozás, parton.
Pillanatra áll a lét
Keresi hű szerepét.

*
Pillangók tánca
Lebeg ég és föld között.
Békesugárzó!
Reményt nevelő szárnyak,
Virgonc szellőre várnak.

*

Langy szelek szárnyán
Pillangók kergetőznek.
Nap is lenyugszik.
Lassan itt az éjszaka,
Halkul a világ szava.

Vecsés, 2017. május 24. - Mórahalom, 2017. június 24. - Kustra Ferenc -- A haikukat én írtam, alá a verset, szerző- és poétatársam Farkas Tekla. A versrész címe: „Apróságok értékei”!

Tordai Gábor Égre írt üzenet

Égboltra ragadt
csillagok.
Üzenetek -
földön maradt
lelkek árnyainak.
Remény -
nem vagyunk
egyedül.
Nem vagy
egyedül.
Tudat feszül
a négy falnak.
A remény
villózik
a sötét
horizont
fölött.
Hibáink
jóváíródnak
a szív számláján.
Megbocsátás
Elengedés
Felemelkedés
Csillagok fényében
lélekvillanások.
Üzenetek -
remény
nem vagyunk
egyedül.
Nem, nem
vagy egyedül.

Tordai Gábor Címtelen

Címtelen a szív,
melynek levelet
küldtek.
Reménnyel teli
a levél - mely
a sorok olvasóját
keresi.
Talán feltépi a
kéz - kibontja
a megsárgult
papírost.
Talán nem dobja el,
tán nem részeg
papírhajó lesz
a lerótt sorokból.
Álmodni az mer,
ki nem fél
a hullámoktól.
Nincs az a polc,
hol a szív sokáig
dobog.
Lélekvillanás
az üveg túloldalán.
Nyár zuhan
a meleg aszfaltra.
Az alkony ott
lobog az erkélyek
vaskorlátján.
Cigire gyújtasz
narancs lángján.
Elengeded...
papírlapok
szerteszt
szédülve
a nyár lehunyt
pilláján.
A meleg felköhög
az utca betonján.
Címtelen a szív...
A sorok szállnak -
az alkony lobbantja
lángra.

Norton

Bocsánat

Volt, amikor haragudtam,
Volt, amikor bántottam,
Akarva és akaratlan,
Embereknek ártottam.

Talán mély, és gyötrőn fájó
Sebeket is sértettem,
Néha, amit megcsináltam,
Talán meg sem értettem.

Egyes élethelyzetekben,
Indulatra készítettem,
Bocsánatot kérek ezért,
Bárkitől, kit sértettem!

edwardhooper

Asztronauta

Egy gong halk hangja
Szívem dobbanása,
Jártam odakint.
Láttalak Téged, Uram,
A végtelen sötétben!

Most, idelent, látom
A kék eget, csillagok
Gyönyörű hunyorgását,
Melyet átkarolsz,
S ringatsz lelkedben.

Vágyom megint a lebegésre,
Súlytalan életünk ütemére.
Mennék vissza hozzád,
Ó, Uram! Odakinn a sötétben.

Amnézy

Írtam volna?

Már megírták helyettem,
Tévedtem, ha kerestem?

Eldobnám a tollat, feledvén az oldalt.
Lopással vádolnak, hamis másolat.

Nem az, mi színigaz karcolat,
Hasítja még mosoly csüggedt arcomat?

Miért hiszik, hogy imitáción kapnak?
Ami kell nekik, csak arra adnak.

Ki gyémántként becsüli a követ,
Bolond azt mondják, mit követ?

Bányakő, mely alatt arany lapul.
Csak a követ látják, mi felszínen fakul.

Mortelhun

Fal/s/firka

Ajak, kéz és rozsdás tű remeg,
A sikátor neonfényben vibrál,
Az ördög már bennem tévelyeg,
A falakon az elmúlás firkál.

Seth

Fohász

Csendre csend felel,
Hallgatása az égig emel,
Isten Rám tekint csillagos éjszakán
S némán hallgatja imám

Sziklatövében ücsörgök,
Fohászom lassú, vontatott,
Magamba már nem roskadok,
Hisz az Úr felemel egyetlen szavával,
Majd álomba ringat az Ő áldásával.

csabi6669

A gitár fájdalma

A gitár is tud mély bánattal élni,
neki is vannak fájó könnyei,
mit nem lát az ember, csak hallani véli,
mikor a mélabús dallam körülengi.

A gitárnak is van elhaló hangja,
ő sem penget ki magából minden bánatot,
mert túl nagy fájdalmában elpattan húrja,
és százfelé hullnak a könnydarabok.

Seth

Vándor

Álmomban vándor voltam,
Némán jártam utamat,
Sóváran kerestem mindazt,
Melyet az élet adhat Nekem

Boldogság gyere ide, itt vagyok,
Hozzad hasadó hajnal a vígnapot,
Várom, de addig is rengeteg
Örömkönnyet ejtek Reád is

Hisz messze még a vég,
Sok próbát kell kiállnom,
Róvóm az erdőt, mezőt,
A kietlen pusztaságot,
Mosoly az arcomon ragyog,
Kincsvadászatra indulok,
S várom a kedvező holnapot.

